

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

Ceturtdiena
2002. gada 28.novembris

Nr. 20

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

LATVIETI, LASI PATS UN DOD
LASĪT ARĪ CITIEM!

Laikraksta *DDD*
VISUS iznākušos numurus
visērtāk varat iegādāties
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
Rīgā, Čaka ielā 26 un
Čaka ielā 50
Cēsīs, GRĀMATNĪCĀ “GUNETA”
kā arī pie privātiem izplatītājiem.
Jautājiēt pēc avīzes arī
citās grāmatnīcās un bibliotēkās!

BRĪDIS PIRMS AIZLIDOŠANAS UZ NATO

Liene APINE

21.novembrī Latvija tika oficiāli uz-
aicināta iestāties NA-
TO. Pirms izlidoša-
nas uz Prāgu, presi-
dente V.Viķe-Freiberga
lidostā “Rīga” rī-
koja preses konferen-
ci, lai ar žurnālistiem
dalītos savā priekā
par Latvijai izrādīto
uzmanību un uztici-
bu no *rietumu* puses.
Šajā emocionālajā brī-
dī klāt bijām arī mēs –
laikraksta “DDD” žurnālistes. Ir pamatotas aizdomas, ka mūsu
klātbūtne labi iecerētajā pasākumā ieviesa zināmas izmai-
ņas. Oficiāla apstiprinājuma gan šādam apgalvojumam nav,
bet gaisotne un klātesošo attieksme pret mums, ļauj domāt,
ka tiksmīnāšanās par sasniegto nebija tik emocionāla un tik
izvērstā (gan laikā, gan vārdos) kā būtu gribējies, kā prasa
notiekošā vēsturiskais nozīmīgums.

Tomēr mēs jutāmies īpašas, jo attieksme pret mums bija
īpaša. Ierodoties lidostā, lai nokļūtu konferenču zālē, kas at-
rodas VIP ēkā, bija jāiziet valsts drošības dienestu kontrole,
ko uzraudzīja prezidentes personīgās apsardzes vīrs. Lai gan
mūs mēdz dēvēt par plintniecēm, ieroču mums nav, tādēļ
drošības dienesta pārstāvjiem nekādu pretenziju pret mums
nebija. Uzrādījām personu apliecinošus dokumentus, lai ie-
priekš pieteikto žurnālistu sarakstos pretim mūsu vārdiem
ievilkto ķeksīti. Bet... Izrādījās, ka mūsu, Ilzes Liepas un
Lienes Apines, vārdi oficiāli apstiprinātajos sarakstos nebija,
 kaut gan savu ierašanos uz šo preses konferenci bijām iepriekš
pieteikušas Prezidentes preses dienestā, kā to paredz notei-
kumi. Jau domājām, ka esam ieradušās negaidītas. Tomēr tā
nebija. Par mūsu ierašanos bija informēta prezidentes perso-
niskā apsardze – mūsu vārdi ar īpašu rūpību rokrakstā bija
uzrakstīti uz mūsu prezidentes miesassarga sarakstu eksemplā-
ra. Varam tikai minēt, kādēļ mums tiek pievērstā tāda īpa-
ša uzmanība.

Lai gan žurnālisti bija ieradušies laikus, nācās diezgan ilgi
gaidīt līdz tikām pavadīti līdz konferenču zālei. Žurnālisti
ātri apsēdās un ar nepacietību gaidīja prezidentī, lai uzdotu
viņai sabiedrību interesējošus jautājumus. Tomēr prezidente
 nolēma pārbaudīt mediju pārstāvju pacietību un aplaimoja
ar savu ierašanos gandrīz 20 minūtes pēc paredzētā preses
konferences sākšanas laika. Un atkal mēs, vienkāršās “DDD”
žurnālistes, jutāmies īpašas.

"RĪGA"

Ilze LIEPA

Ir uzsākta kriminālvajāša-
na pret izdevniecības “Vieda”
direktoru Aivaru Gardu par
grāmatā “Homoseksuālisms –
cilvēces negods un posts” iz-
teiktajām domām. Pat kvē-
lam mūsu ideju pretiniekam,
avīzes *Diena* komentētājam,
Askoldam Rodinam tā liku-
sies nepieņemama. Viņš rak-
sta, ka “*Diena*” jau vairākkārt
vērsusies pret Kriminālliku-
ma 271.pantu. Tas diskrimi-
nējošā kārtā paredz cietumso-
du līdz diviem gadiem par
amatpersonas goda aizskarša-
nu, bet par šo pašu nodarīju-
mu pret cilvēku, kas nav ama-
tā, citā pantā paredzēts uz
pusi mazāks sods. Būtu jāat-
zīst, ka ieslodzījums par šādu
nodarījumu ir nesamērīgi
bargs sods, no kura jāatsakās.”

Godu un cieņu var aizskart
tikai nepatiesība un nomelno-
šana. Kā to apliecina Krimināl-
likuma komentāri, tad cil-
vēka gods ir tas personības
novērtējums, kura mērāuk-
la ir paša indivīda uzvedi-
ba, viņa attieksme pret so-
ciālajām un garīgajām vē-
rtībām, sabiedrību, līdzcīlvē-
kiem; savukārt, cilvēka cieņa
ir viņa pašnovērtējums, kurš
pamatojas uz tam ieaudzinā-
tajām un piemītošajām īpaši-
bām. Šīs abas morāles katego-
rijas ir cieši saistītas ar cilvēka
reputāciju, kura ietver sevī do-
mas par sevi un, galvenais, ci-
tu domas par šo personu.

Laikraksts “DDD” aptaujā-
ja sabiedrībā pazīstamus cil-
vēkus, uzdodot jautājumu:

Kā jūs vērtējat, ka Aivars
Garda tiek krimināli
vajāts par to, ka vērsās
pret homoseksuālista iz-
platību, galvenokārt, pro-
pagandas ceļā, un līdz ar
to arī par to, ka viņš aiz-
stāv pareizas morālētiskās
un tikumiskās vērtības?

JĀNIS PUJATS, Romas
katoļu baznīcas arhibī-
skaps, publicējies grāmatā
“Homoseksuālisms – cil-
vēces negods un posts”:

Uzskatu, ka neviens nevar
iebilst pret to, ka kāds cīnās
pret tādu izvirtību, kāds ir ho-
moseksuālisms. Nedomāju, ka
tas būs prātīgi, ja šī lieta tik
tiesām nonāktu tiesā. Pēc Die-
va likumiem, tikai bezcerīgie
tiesājas pret tiem, kas nosoda
homoseksuālistu. Jādomā,
ka prokuratūras vīriem un
sievām būs pietiekami saprā-
ta un pret Aivaru Gardu tiesa
nenotiks! Ceru, ka Kolāta ie-
rosinājumi “nobeigsies” bez
rezultāta.

EDUARDS BERKLAVS,
fonda *Burtnieks* dalīb-
nieks:

Pagaidām man skaidrs ir
viens – pederastu ir pilna Rī-
ga, Latvija un pasaule. Man
nav ne mazāko šaubu, ka tā ir
nosodāma parādība. Mēs visi
zinām, ka Latvijā nesen parā-
dījās liela grupa pederastu un
pat pedofilu, bet tiesā neko
pierādīt nevarēja. Uzpirka
bērniņus un viņu vecākus, un
tie apliecināja visu to, ko va-
jag vainīgajiem. Ja jau Saei-
mas deputāti, ministri un pat
premiers tika apsūdzēti un
viss aplūsa, nav grūti spriest,
kas tagad var iznākt. Manas
domas ir Gardas pusē!

Kaut arī pederastiju pasau-
lē uzskata par normālu parā-
dību, es to neuztveru kā pie-
ņemamu nodarbību. Par to ne-
var būt divu domu. Tagad tiek
teikts daudz kas mūsu saprā-

Jānis Pujats: “Pēc Dieva likumiem,
tikai bezcerīgie tiesājas pret tiem, kas
nosoda homoseksuālistu.”

tam nepieņemams. Es domā-
ju, ka ir jāpropagandē, ka ho-
moseksuālisms ir antihu-
māns, antimorāls un no-
ziedzīgs kā tāds.

Es ceru, ka vēl ir godīgi ju-
risti, kuri atradis nepamato-
tību izvīrītājam apsūdzībai.

JĀNIS ZĀLĪTIS, psiho-
terapeits, seksopatologs,
konkursa “Latvija bez ho-
moseksuālista” žūrijas
dalībnieks:

Tās ir Aivara Gardas un
ikvienu tiesī-
bas vērsties
pret perversiju.
Pasaule šī per-
versija vairs
netiek uzskatī-
ta par perversu,
to atzīst par
“normālu” pa-
rādību, kaut
arī patiesībā tā tas nav. Par nor-
mālu to uzskata tāpēc, ka ne-
prot ārstēt, taču es zinu, ka ir
iespējams šo tieksmi subli-
mēt – pārvērst radošā darbī-
bā. Tā ka šāda ārstēšana ir ie-
spējama!

Es Gardas kungu atbalstu!
Ja jau pret viņu ierosina krimi-
nāllietu par viņa uzskatiem,
tad arī pedofilu izdarī-
bas vajadzētu attaisnot, un tā-
pat visas pārējās perversijas,
dodot tām pilnīgu brīvību!
Par ko tad pārvērtīsies mūsu
pasaule? Jau tagad sekss tiek
atzīsts par normālu no trīspad-
smītu gadu vecuma. Gardas
kungu nopelns ir tas, ka viņš

pacēla homoseksuālistu
jautājumu. Attiecībā uz to
ka tiek apgalvots, ka viņš
esot aizskāris kādu cilvē-
ku, ir jāsaka: ja jau tiek
pateikta patiesība, tad
par tās paušanu, ja vier
to nedara ārsts, nevie-
nu nevar vajāt. Ja ārsts
ir izpaudis kādu cilvē-
ka noslieci, tad par to
ir paredzēts attie-
cīgs pants un sods.
Mani būtu jātiesā,
ja, piemēram, pie-
manis atnāktu
viens homoseksuāls
un teiktu, ka grib i-
ārstēties, bet es p-
viņa noslieci pastā-
tītu citiem. Taču šoreiz
pret homoseksuālistu iestā-
jas cilvēks, kurš sabiedriski
grib šo parādību izskaust no
mūsu vidus. Homoseksuāli-
sti, kuri piekopt savu perversi-
ju, nespēj radīt
ne nākamo pa-
audzi, ne arī pār-
vērst savu enerģi-
ju garīgā enerģi-
jā, talantā.

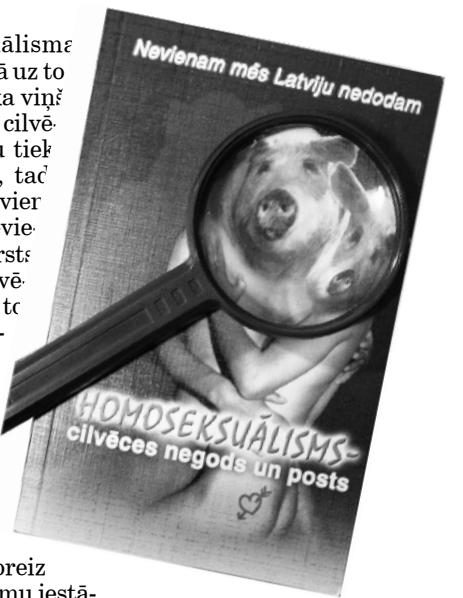
Kolātam nav par ko apvai-
noties. Ja jau reiz homosek-
suālisms ir atzīts kā nepata-
loģija, tad nekas sliktā nav par
viņu pateikts! Sūdzībai nav
pamata! Ja viņam būtu pie-
devēta tādu pagaidām aiz-
liegtu seksuālu perversiju
aizstāvēšana kā pedofilija,
ekshibicionisms, vai kāda ci-
ta novirze, tad viņš būtu ap-
vainots. Ja homoseksuālistu
šobrīd oficiāli nenosoda, tad
jau Garda neko sliktu par Ko-

Aivars Saliņš: “Jau fakts vien, ka tiek uz-
sākta kriminālvajāšana pret Aivaru Gar-
du norāda, ka valstī vislielākajā mērā tiek
ierobežota vārda un uzskatu brīvība, tur-
klāt vienpusēji! Homoseksuālistu piekritē-
jiem masu saziņas līdzekļi ir brīvi pieejami
un neviens par viņu uzskatu propagandēša-
nu kriminālvajāšanu neuzsāk!”

lātu nav teicis, viņš tikai ne-
piekrīt, ka šī perversija esot
laba un pareiza, tāpēc cīnās
pret to. Es domāju, ka tautai
homoseksuālisms nes daudz
sliktuma.

Grāmatā “Homoseksu-
ālisms – cilvēces negods un
posts” es recenzēju dažas
vēstules. Tajā ir iekļauti arī
garīdznieku darbi, varbūt
arī viņus vajag saukt pie at-
bildības!? Un arī visus pārē-
jos, kas rakstīja, ne tikai iz-
devēju!

Gardas kungs nav izdarījis
neko sliktu!

JURIS VIDIŅŠ, apvienī-
bas TB/LNNK biedrs,
7. Saeimas deputāts:

Es domāju, ka kriminālva-
jāšanas ierosinātajā ir “pārša-
vuši pār stripu”. Katram par
vēršanas pret homoseksuāli-
ma propagandu var būt savs
viedoklis, bet tāpēc jau nav jā-
ierosina krimināllietā! Uz-
skatu, ka Aivars Garda nav iz-
darījis absolūti nekādu krimi-
nālnozieģumu. Viņš ir iztei-
cis savu viedokli. Turklāt man
ir ļoti līdzīgi uzskati. Arī es
uzskatu, ka homoseksuālista
propaganda ir aizlieguma.

Ja man būtu teikšana, es vi-
ņiem visiem – aktīviem homo-
seksuāla dzīvesveida piekopē-
jiem – liktu kārtīgi strādāt, so-
ditu un katrā ziņā ierobežotu
viņu darba vietas. Vi-
ņi nedrīkstētu strādāt
ar bērniem, jaunatni,
valsts varas struktūrās,
masu saziņas līdzekļos,
bibliotēkās un tā tālāk.
Es nebaidos publi-
ki atbalstīt cīņu pret
amoralitāti un arī Aivara
Gardas cīņu pret šo
parādību.

HERTA LĪVIJA
ASTRA, Gunāra Astras at-
raitne:

Mana attieksme pret šīs krimi-
nāllietas ierosināšanu ir ne-
gatīva, jo Aivars Garda aizstāv
pareizus jautājumus, pareizu
lietu un vērsās pret amorālu
dzīves veidu, izvirtību, nelie-
kuloti saucot lietas istajā vārdā
– vainīgos par vainīgiem. Viņš
bezbailīgi pasaka patiesību.

Aivaram Gardam tiek pār-
mests, ka viņš lieto vārdu “pe-
derasts”. Es zinu, ka vārds
“pederasts” ir tas pats, kas ho-
moseksuālists, un tas nav glu-
ži tas pats, kas “pedofils”.

VESELĪGA REAKCIJA

1. lpp.

JĀNIS LEJA, Sociāldemokrātu savienības biedrs, 7.Saeimas deputāts:

Es jau kādreiz izteicos, ka šāda situācija ir absurda, vesela cilvēka prātam neaptvērama. Pirmkārt, pati likuma norma, kas ļauj izvirzīt kriminālsūdzību par uzskatu paušanu, kas pamatota uz reāliem faktiem, ir absurda. Tad jau jebkuru kritiku, viedokli vai pausto domu, kura kādam “kož acis”, var definēt kā goda un cieņas aizskaršanu.

Otrkārt, pret šo pašu nenormālo parādību – homoseksuālismu – taču ir jācinās. Tā ir novirze un atkāpe no Dabas noteiktajām normām. Radītājs ir radījis sievieti un vīrieti, lai pasaulē nebūtu vietas tādām perversijām, kā homoseksuālisms.

Tas, ka šie izvirtušie indivīdi ir tik agresīvi un vienoti, nedod tiesības cilvēkiem atkāpties viņu priekšā un nepastāvēt uz to, ka dzimumattiecības starp viendzimuma pārstāvjiem ir kropļība – tā ir garīga un fiziska kropļība.

Arī arguments, ka homoseksuālistu ir ļoti daudz, tādēļ tie jālegalizē, neiztur kritiku. Piemēram, alkoholu un narkomānu arī ir daudz. Tad šīs slimības arī vajadzētu pieņemt par normu. Galu galā vieglāk ir uzreiz piekāpties visas sabiedrības degradācijas priekšā.

Uzskatu, ka vajadzētu izstrādāt juridisku normu, kas aizliedz homoseksuālisma propagandu – jābūt mehānismam, kas ļauj tiesāt tos, kuri arī ar propagandas palīdzību pavedina nepilngadīgos un rada aizvien jaunus piekritējus šai nenormālībai.

ANDREJS KAVACIS, prāvests, publicējis grāmatā “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts”:

Ir nesaprotami, ka valstī, kura iet uz kristīgo Eiropu un kas pamatā ir kristīga valsts, kas sargā kristīgās morāles principus, var aizstāvēt amoralitāti it kā likuma vārdā. Vienkārti kaut kas nesaprotams un nepieņemams! Būtībā, ja tiek tiesāts Aivars

Garda, tad jātiesā arī arhibīskapu Vanagu, kardinālu Puja un prāvestu Kavaci. Mēs esam vienprātīgi šo lietu vērtējumā. Un tam tā vajadzētu arī būt. Ja tagad, kad notiek mēģinājumi notiesāt Aivaru Gardu, baznīca klusēs, tad tā būs kārtējā **nodevība**. Ja baznīca ir dzīva, tad tai jābūt arī karojošai! Nav jēgas no tā, ka

Andrejs Kavacis: “Būtībā, ja tiek tiesāts Aivars Garda, tad jātiesā arī arhibīskapu Vanagu, kardinālu Puja un prāvestu Kavaci. Mēs esam vienprātīgi šo lietu vērtējumā. Un tam tā vajadzētu arī būt.”

kāds kaut ko pasludina, bet to neīsteno dzīvē. Kristus vienmēr ir uzsvēris vārdu un darbu saskaņas nepieciešamību, un tikai tā baznīca ir īsti kristīga, kurā vārdi un darbi ir vienoti.

8.Saeimā mums ir pat partija, kura nāca ar saukli: “Kristīga morāle politikā”. Ja šī partija grib saukties par kristīgu, tad tai ir stingri jāievēro visas kristīgās normas, arī attiecībā pret homoseksuālismu. Tā nevar neko liberalizēt un atšķaidīt no tā, kas rakstīts Dieva vārdā. Turklāt, ja šo partiju vada ordinētais mācītājs Ēriks Jēkabsons, tad arī viņam ir jāpatur prātā tas, ko viņš ir solījis. Viņam ar darbiem, šajā gadījumā centieniem apturēt izvirzīto apsūdzību pret Aivaru Gardu, tas jāapstiprina.

ANDRIS BUIKIS, akadēmiskis

Jāsaka, ka šo grāmatu neesmu lasījis. Tāpēc, nezinot tās saturu, nevaru konkretizēt savu attieksmi. Taču homoseksuālismu es neatzīstu, pret to iztuos negatīvi.

KOKNESIS, Latvijas Aizsargu organizācijas biedrs, brīvais žurnālists, grāmatas “Tautu tiesības” autors:

Es gribu teikt, ka Aivara Gardas kriminālvajāšanai nav

tieši krimināls raksturs no Latvijas tiesībsargājošo institūciju, no prokuratūras, tieslietu ministrijas, pat no likumdevējas, pašas Saeimas pusēs. Tieši šīs institūcijas ir nostājušās kriminālnoziedznieku pusē un aizstāv to, nevis tautas intereses. Saeimas pieņemtie likumi ir vērsti pret latviešu tautu, tāpēc būtībā ir arī pretvalstiski, jo grauj pašos pamatos latviešu tautas morāli un Latvijas valsts valstiskumu. Vajāšanu ir pelnījuši tādi kā Kolāta komanda,

nevis Aivars Garda. Aizsargi un visa pārējā latviešu tauta būs Aivara Gardas pusē. Pastāvošajai viltus varai neizdosies viņu krimināli vajāt. Tādā veidā viņi tikai iekustinās lielu procesu, kas būs ļoti kaitīgs pašai šai varai. Tauta to nepiedos, nepiedos arī Kolātam, Bendikam, Liniņam, Latkovskim un pārējiem, kas par šo grāmatu nīrgājās. Tāpēc drīzāk būtu jāiesniedz tie

Jānis Zālītis: “Pasaulē šī perversija vairs netiek uzskatīta par perversu, to atzīst par “normālu” parādību, kaut arī patiesībā tā tas nav. Par normālu to uzskata tāpēc, ka neprot ārstēt, taču es zinu, ka ir iespējams šo tieksmi sublimēt – pārvērst radošā darbībā. Tā ka šāda ārstēšana ir iespējama!”

sā prasība pret Dzintri Kolātu kā iespējamo čekas ielikteni Radio sistēmā vēl no LPSR laikiem. Ja Latvijas Radio propagandē izvirtību – pederastiju, lesbismu un citas amorālas un pēc būtības kriminālas lietas, tad ir jāizvērs tieša kriminālā vajāšana pret tiem radio darbiniekiem, kas savu eiromafijas bosu interesēs organizē un vada latviešu tautas garīgo degradāciju, morāles graušanu. Tātad Dzintris Kolāts par šādām izdarībām būtu nekavējoties jāatbrīvo no ieņemamā amata un jānodod tautas tiesai! Ar kādām tiesībām latviešu tautas ievēlētā Saeima darbojas pretēji latviešu – saimniektautas – interesēm un atbalsta šo kriminālo izvirtību – pederastiju un lesbismu?

Kāpēc ASV pilsonis Kārlis Streips nav vēl izraidīts no Latvijas, bet turpina propagandēt pederastiju, nīrgājoties par latviešu tautu? Tādu, kurš uz žurnāla pirmā vāka spēj lepnī paziņot, ka ir “gejs – latvietis”, latviešu tauta, pie kuras viņš pats sevi pieskaita, ir pilnvarota padzīt no savas vidus kā nederīgu un deģenerējušos individu.

INGRĪDA SOKOLOVA, rakstniece:

Es uzskatu homoseksuālismu par nedabisku cilvēces esamību un es domāju, ka par to ir jārunā un jārunā. Nekādā gadījumā nav jāvajā cilvēks, kurš uz šo problēmu norāda. Es domāju, ka šī kriminālīte ir absolūti lieka, tāpat kā daudzi citi procesi Latvijā. Aizņemot laiku ar tādām “kriminālīetām”, mēs paejam garām īstajai noziedzībai.

AIVARS SALINŠ, Latviesu partijas priekšsēdētājs: Viennozīmīgi, mana attieksme pret šo kriminālvajāšanu

ir negatīva! Mūsu domubiedru vajā par neko. Tas viss līdzinās absurda teātrim. Radio vīri paši atzīstas, slavina savas slimīgās tieksmes, un, ko līdz kāds uz to norāda, tā valsts vara nostājas viņu pusē.

Jau fakts vien, ka tiek uzsākta kriminālvajāšana pret Aivaru Gardu norāda, ka valstī vislielākajā mērā tiek ierobežota vārda un uzskatu brīvība, turklāt vienpusēji! Homoseksuālistu piekritējiem masu saziņas līdzekļi ir brīvi pieejami un nevienam par viņu uzskatu propagandēšanu kriminālvajāšanu neuzsāk! Normāli cilvēki man piekritīs, ka, jau dzirdot homoseksuālista balsi, paliek nelabi.

Latviešu partija solidarizējas ar Aivaru Gardu! Un ja būs vajadzīgs, rīkosim atbalsta akcijas. Nebūs vienkārši “aizvērt mums visiem mutes ciet”, padarīt cilvēkus par slimniem un zombijiem.

IVARS SILĀRS, bijušais Latvijas vēstnieks Izraēlā, 5.Saeimas deputāts:

Aivara Gardas izteikumos es neredzu absolūti nekā krimināla, un tajos nav nekāda kriminālnozieģuma sastāva. Ja Dzintris Kolāts par kaut ko ir apvainojies, tad lai sniedz civilprasību par goda aizskārumu. Pat Kārlis

Streips 25.novembra raidījumā “Brīvības mikrofons” atzina, ka šajā lietā nav kriminālnozieģuma sastāva.

Domāju, ka ierosināto kriminālietu var uzskatīt par vārda un uzskatu brīvības ierobežojumu. Katrs ir tiesīgs paust savu viedokli, lai arī kā pretējai pusei tas būtu nepieņemami. Arī par mani kādam var būt tāds viedoklis, kurš man liek “salekties”, bet tāds ir šā cilvēka viedoklis. Tāpēc vien es tūdaļ neiešu uz tiesu un nesniegšu sūdzību par viņa viedokli. Es domāju, ka ar šo kriminālietu ir “aizšauts galīgi garām”. Nevaru iedomāties, ka tiesa varētu atzīt Gardu par vainīgu.

PĒTERIS KĻAVA, bērnu ārsts, budists:

Jāsaka, ka ir jāapbrīno Aivara Gardas vīrišķība. To, ka viņš pacēl šādu problēmu, kļūdam par tādu kā saucēja balsi tuksnesī, kas iznes problēmu, bet, protams, vienmēr tiek nomētāta ar akmeņiem. Es domāju, ka sabiedrības attīstībai veselīga ir jebkuras problēmas pacelšana, jo visi parasti klusē.

Homoseksuālisma parādības galvenā problēma ir tās ietekme uz neizveidotu bērnu psihi. Homoseksuālisti iespaido jaunākus bērnus, īpaši – zēnus. Tāpēc varbūt kādam zēnam, kas nezina, kas viņš īsti ir, un, diemžēl, tādu ir ļoti daudz, šī cīņa un šie “par” un “pret” palīdzētu viņu attīstīt, un viņš varētu vairāk saprast, kas viņš ir patiesībā, un kādas vērtības piedāvā viena, kādas – otra puse. Kā vīrietim man ir žēl sievieti, ka tik maz ir vīriešu, kas viņas mīl, bet kā ārsts varu teikt, ka, diemžēl, 10% sabiedrībā ir šī īpatnība. Ja šī īpatnība netraucē sabiedrībai, nekaitē bērniem un neiejaucas ar savu lobiju sociālās struktūrās, tad tā ek-

sistē kā paralēla vīriešu pasaule. Nenormāli tas, ja homoseksuāli sāk uzkundzēties un uzskatīt, ka ir kāda izredzēta, dominējoša struktūra sabiedrībā, kā tas bieži notiek dažādos viņu pasaules kongresos un sanāksmēs, kurās viņi grib sevi “aizstāvēt”, jo uzskata, ka ir izredzētie. Viņi principā dara visu iespējamo, lai izdzīvotu. Homoseksuāli arī ļoti malkām metodēm, izmantojot cilvēku tiesību un brīvību neaizskaršanu, panāk iespēju ietekmēt jaunākus bērnus, zēnus, kam psihe vēl nav izveidota. Šajā apstākli slēpjas galvenā atbildība.

Es domāju, ka jāļauj viņiem eksistēt savā paralēlajā pasaulē, bet ir jābūt kādai likumdošanai, kas varbūt īpaši nediskriminē, bet tomēr kontrolē viņu iespaidu uz sabiedrību, tieši uz jauniešiem uz bērniem. Tas ir ļoti smags jautājums.

ĀRIJA IKLĀVA, Rīgas Dzimtsarakstu nodaļas vadītāja

Nevaru komentēt konkrēto kriminālvajāšanu, jo ar šo lietu neesmu iepazinusies. Taču kā divu bērnu mātei un četru mazbērnu vecmāmiņai pret homoseksuālismu kā parādību mana attieksme ir visnotaļ negatīva. Tas nav pieņemami!

JĀZEPS KOTĀNS, zemnieks, Rušonas pagasta lauksaimnieku biedrības priekšsēdētājs:

Kolātam praktiski nav nekādu izredžu Gardam kaut ko piesiet vai pietiesāt. Vasarā es šo grāmatu izlasīju. Tur nevienam nav personīgi apvainots!

Es izaugu, vidusskolu beidzu, bet par tādu lietu nezināju. Pēc kara bija “zili brīnu-

mi” – nemaz neticējām, ka kas tāds iespējams. Tagad, kopš brīva un neatkarīga Latvija, visādas perversijas ir kļuvušas par tādu kā modes lietu. Kolātam nav ko apvainoties uz Gardu. Garda cīnās un pareizi dara! Es pilnībā piekritu visam, ko Garda raksta.

KRIŠS KAPENIEKS, Kluba 415 biedrs:

Mana attieksme pret homoseksuālismu neapšaubāmi viennozīmīgi ir noliedzoša. Tas nav normāli un pats ļaunākais tajā visā, protams, ir propaganda.

Nesaskatu neko tādu, par ko būtu jāvajā, Aivars Garda. Viņš taču nekad nav teicis, piemēram, ka visus homoseksuālistus vajag fiziski iznīcināt!

RAIVIS DZINTARS, jauniešu apvienības “Visu Latvijai” priekšsēdis:

Ja jau Dzintris Kolāts sūdzas, tad viņam ir atklāti jāpaziņo, ka viņš noliedz jebkādu pederastijas propagandēšanu un homoseksuālismu kā tādu, jo viņu šobrīd aizvairo tas, ka viņš ir nosaukts par šīs parādības aizstāvi. Izskatās pēc divkosības! Es domāju, tiesa izšķirs, kam ir taisnība. Domāju, ka Gardam šeit problēmu nebūs. Tad, ja Aivaram Gardam tiesā atzītu šo pārkāpumu, būtu jātaisa liels trācis. Domāju, ka soda notiesāšana nav iespējama.

Mana nostāja pret homoseksuālismu ir līdzīga Nacionālās frontes skatījumam. Ja Homoseksuālisti savas izdarības veic kaut kur pagrīdē, nevienam citam netraucējot, tad tā ir tikai viņu parādība. Tiklīdz viņi sāk traucēt sabiedrību un popularizē šo nenormālību, tad veselajai sabiedrības daļai ir jāiejaucas no ārpuses. ♦

Tibetas Baltais Lama VIKTORS VOSTOKOVŠ:
“Ar “melno seksu” nodarbojas personas, kurām ir augsts zemapziņas agresijas līmenis (pāri par 50%). No seksopatoloģijas viedokļa šiem cilvēkiem ir augstas pretenzijas un spilgta nepilnvērtības sajūta. Homoseksuālisti cenšas savu iekšējo “Es” pacelt līdz vidējam lielumam, tādējādi kompensējot savu nepilnvērtību. Agresīvs homoseksuālisms vienmēr ir uzskatīts par civilizācijas izviršanas pazīmi, jo tas draud ar garīguma pagrimumu. Jebkura pārlieku homoseksuāla sabiedrība ātri vai vēlū sevi iznīcina.”

Kacudzo Niši

VESELĪBAS ZELTA LIKUMI

Apgāds “Vieda” laidis klajā jau otro japāņu profesora K.Niši grāmatu, kas dod iespēju latviešu lasītājiem apgūt viņa radīto unikālo Veselības sistēmu, īstu dzīvesveida filozofiju.

K.Niši Veselības sistēmas pamatā ir dziļa izpratne par cilvēka fizioloģijas īpatnību; tajā paustie revolucionārie secinājumi burtiski apgāž līdzšinējos priekšstatus par veselību un slimību; grāmatā iekļautie vingrinājumi ir vienkārši un efektīvi.

Sistēma neārstē slimības, bet rada veselību, uzlūkojot cilvēku kā vienotu veselumu.

Kacudzo Niši grāmatas “**Asinsvadu un asinū atveseļošana**” un “**Veselības zelta likumi**”, kā arī citas apgāda “Vieda” grāmatas visērtāk varat iegādāties Rēriha grāmatnīcās: Rīgā, Čaka ielā 26, un Čaka ielā 50.

KURI MŪSU VALSTS POLITIKĪ, ATTEIKDAMIES ATBRĪVOT LATVIJU NO OKUPANTIEM, IR KĻUVUŠI PAR LATVIEŠU TAUTAS UN VALSTS NODEVĒJIEM?

Sandis REINVALDS

Turpinājums no iepriekšējā laikraksta “DDD” numura

Trešās Atmodas laika politiķi un... bijušā komunistu Anatolijs Gorbunova parakstītā Neatkarības deklarācija.

Trešā Atmoda bija nevar-darbīga pretošanās komunistu režīmam un izpaušās kā “dziesmotā revolūcija”. Īpaši emocionāli atceros vienojošo Baltijas Ceļu 1989.gada 23.augustā. Tomēr gan Tautas fronte, gan arī Interfronte bija no augšas radīta tikai Gorbocova *perestroikas* īstenošanai, neparedzot 18.novembra Latvijas atjaunošanu: “Lai pārņemtu iniciatīvu tika izveidota Tautas fronte.(...) Tautas radošā enerģija tika novirzīta padomju varas reformēšanai.” (Z.Striķis, 2002) Latviešu tautas “lāčplēsis” D.Īvāns, varbūt, pats sev to neapzinoties, bija pašmāju čekistu iecelts par marioneti Maskavas kungu rokās, *perestroikas* īstenošanai. Latviešu tauta gan šo divkosību atpazīna tikai 1993.gadā, kad nebalsoja par LTF “pārstāvēniecības”, ar saraksta “vilcēju” I.Godmani, iekļūšanu Saeimā. Pozitīvi, tomēr ir tas, ka D.Īvāns vēl aizvien aktīvi darbojās politikā, rādot priekšzīmi ikvienam latvietim, būt politiski aktīvam.

Savukārt, Vides Aizsardzības klubs (VAK) ar A.Ulmi priekšgalā pēc 1993.g. arī vairs nespēja neko būtiski darīt 18.novembra Latvijas atjaunošanas sakarā, jo “galvenais balsts” – Pilsoņu kongress – tajā laikā bija jau aktīvi pārstājis darboties. Atmodas sākuma gados VAK sapulcēs izskanēja ļoti asa kritika komunistu valdīšanai un notika neskaitāmas vides sakopšanas talkas, akcijas, piketi un mitiņi. Tomēr, ja līdz 1993.gadam par VAK varēja lepnī teikt “zaļie – radikālie nacionāli un neformāli”, tad pēc 1993.gada vairs tikai “zaļie neformāli”, un tieši tas mani personīgi attālināja no VAK 1995.g., (*zaļie* no Rīgas ieradās Daugavpilī uz *Latvijas ceļa* semināru un vēlāk gāja uz Saeimu, koalīcijā ar kreiso Darba partiju), kaut pats 5 gadus biju vadījis VAK neformālo grupu Daugavpilī. Pozitīvi ir tas, ka VAK pašlaik ir nodaļas visā Latvijā un ar laiku šajā kustībā ienākot jauniem cilvēkiem no laukiem, manuprāt, šī organizācija ar laiku varētu palikt atkal nacionāli radikālāka. Es personīgi nespēju iedomāties Vides klubu bez tā tautiskā – nacionālā redzējuma!

Trešā Atmoda bija vairāk politiska, nevis nacionāla. Es domāju neviens vien latvietis jutās vilies uz Latvijas neatkarības deklarācijas 1991.gadā ieraugot bijušā komunistu A.Gorbunova parakstu, tās pašas komunistu partijas, kura ir iznīcinājusī, apmēram, 20 miljonus iedzīvotāju, pēc citiem datiem – no 30 līdz 60 miljonus. Tagad, kad 8. Saeimas vēlēšanās A.Gorbunova *ceļinieki* vairs nav iekļuvuši Saeimā, pamatotī var uzskatīt, ka latviešu tauta tomēr vēlas 18.novembra Latvijas atjaunošanu. Es 18.Novembra Pilsoņu Kongresa Latviju ar parlamentāru iekārtu un mažoritāro vēlēšanu sistēmu saucu arī par Mūžīgo Latviju, kurā ir pieņemts lēmums, ka,

pirmkārt, bijušie komunisti nedrīkst pārraudzīt valsti un, otrkārt, krievu kolonistiem, (arī “pensionāriem”), ir jārepatriējas atpakaļ uz savu senču etnisko dzimteni.

Nacionālo *tēvzemiešu* mazaais iegūto vietu skaits (7) 8. Saeimā norāda, cik bīstama bija to politiskā divkosība, ejot koalīcijā ar “ceļiniekiem”, paliekot bez stingras nacionālas stājas. *Tēvzemieši*, manuprāt, nebūtu zaudējuši (iegūstot tikai 5,93%), ja pārliecinošāk iestātos arī par savas kustības dibinātāja, LNNK nacionālpatriota E.Berklava nevardarbīgās krievu dekolonizācijas prasību. Loģiska būtu bijusi Latvijas Neatkarības deklarācija, piemēram, ar Latvijas Pilsoņu kongresa un *hel-sinkiešu vai berklaviešu* vadītāju parakstiem un 18.novembra Latvijas juridiskā atjaunošana Atmodas sākumā.

Tomēr tagad jau ir izauguši jauna politiķu paaudze un es domāju, ka viņi pieņems politisko izaicinājumu, lai arī jau pagājuši 12 gadi pēc Trešās Atmodas sākuma, lai veiktu Atmodas gadu Pilsoņu kongresa prasību pēc dekolonizācijas. Pozitīvi, ka pašlaik Latvijā aktīvi darbojās LNF (Latvijas Nacionālā Fronte) ar politiski aktīviem jauniešiem un konsekvēntu prasību pēc Latvijas derusifikācijas un dekolonizācijas, lai beidzot līdz galam īstenotu Trešās Atmodas gadu pamatmērķi – **Latviska, derusificēta un dekolonizēta Latvija**. Mani personīgi LNF programmā visvairāk piesaista uztvertais fakts, ka tauta, kuras ideoloģija balstīta uz nacionālismu, nekad nav uzvarama. Izteikti nacionālām ir jābūt arī Latvijas skolām.

Latvijas valdību vadītāji 1993., 1994., 1995., 1998., gados, kad vērojama viszemākā latviešu dzimstība.

4.maija režīma politiķu neveiksmes, manuprāt, visticšāk atspoguļojas tautas dabiskā “pieaugumā” ar mīnusa zīmi (kopā – mīnūs **57 694** cilvēku). Latvijā “ģimenes ir nenoturīgas, mazproduktīvas”. (Alfrēds Ābele, 2001) Problēma būtu atrisināma, taču ir jānāk valdībai kura to izvirzītu par savas darbības prioritāti laikā, kad “tauta katru gadu izmirst vismaz par 4 – 5 tūkst. Tas ir Nāves ceļš.” (Andrejs Eglītis, 2002) Daudzmlijonu tautām “mīnūs **57 694**” nebūtu pārāk daudz, bet mums, latviešiem, ir dārgs katrs tautietis. Rakstnieks J.Kučinskis, savukārt, min, ka faktiski kopš 1990.gada mēs esam zaudējuši daudz vairāk – jau ap **150 000** cilvēku. (*Latvietis Latvijā*, Nr.124) Šis skaitlis nav pārspīlēts, ja par “zudušiem Latvijai” uzskatām arī uz ārzemēm “labākā dzīvē” aizceļojušos tautiešus, kuri, iespējams, sapratuši, ka Latvijas ekonomiskie rādītāji vēl ilgi būs tikai pieticīgie 27 procenti no ES valstu vidējiem rādītājiem.

“Tauta, kura nav gatava laist pasaulē bērnus ir pazaudējusi savu iekšējo dievību, jebkādu nākotnes cerību.” (Ābele, 2001) Latviešu tauta Mūžīga var kļūt ar savām latviskajām daudz bērnu ģimenēm. Ja tādu ģimeņu ir maz, mēs pamatoti varam celt trauksmi. 4. maija režīma Latvijas politiķi ir vainīgi pie šādas situācijas. Konkrēti:

1) **Māris Gailis** (savienība “Latvijas ceļš”) – 1995.gadā

dzimuši 13 715, miruši 22 126 cilvēku, starpība – **8413**.

2) **Gundars Krasts** (apvienība “Tēvzemei un Brīvībai”/LNNK) – viņa valdības laikā, 1998.gadā dzimuši 11 563, miruši 19 129 cilvēku, starpība – **7566**.

3) **Valdis Birkavs** (savienība “Latvijas ceļš”) – viņa valdības laikā, 1994.gadā dzimuši 15 729, miruši 22 683 cilvēku, starpība – **6954**.

Tā sauktās šoka ekonomikas pirmie “rezultāti” izpaušās jau 1992.gadā Ivara Godmaņa (viņš no savienības “Latvijas Ceļš” kandidēja arī uz 8.Saeimu) valdības laikā, kad starpība starp dzimušajiem un mirušajiem bija 584, bet nākamajā gadā (1993.) Godmaņa valdības laikā notika arī pirmais krasais “kritiens uz leju”, sasniedzot rādītāju – par **4429** dzimušo mazāk nekā mirušo cilvēku. Tā laika ekonomikas raksturoja tas, ka cilvēkam vienā dienā varēja būt miljons, bet nākamajā jau *minus* miljons: “Uzreiz tik izteikti satšķēlās, noslāņojās sabiedrība. (...) Manas valdības laikā veiktās reformas strauji noslāņoja sabiedrību.” (Godmanis, 1997) Ap šo “šoka ekonomikas” laiku, kad studēju Daugavpils Pedagoģiskajā universitātē, atceros, ka parādījās, t.s., “profesionālie ubagi”, kuri uz ielas nāca klāt un prasīja naudu, tādi paši “ciemiņi” klausījās pie mana VAK biroja durvīm, savukārt, studiju biedri, kuri dzīvoja pilsētas, t.s., “lielajos kvartālos”, sāka stāstīt par *bom-žiem* pie atkritumu tvertnēm. Baltmaizei cena bija “uzlekusi” no 22 kapeikām uz 5 rubļiem 22 kapeikām, un kļūdaini bija tas, ka tā laika politiķi izlikās, ka tādu bezpalīdzīgu cilvēku nemaz nav. No saviem kolēģiem skolotājiem uzzināju arī, ka nabadzības dēļ ne visi bērni var iegūt kvalitatīvu izglītību.

Likumsakarīgi, ka tagad, 2002.gada 8. Saeimas vēlēšanās, apvienība “Tēvzemei un Brīvībai”/LNNK vairs ieguva tikai 5,39% (Valmieras rajonā – 6,17%) un 7 vietas Saeimā, bet savienība “Latvijas ceļš” – 4,88% (Valmieras rajonā – 4,53%) – un vispār vairs neieklejva Saeimā. Tas apstiprina tautas uzticības trūkumu viņu īstenotajai ekonomiskajai “šoka terapijai”, kā arī vāji izteiktajai nacionālajai politikai. Jaunajām latviešu ģimenēm bērns izrādījās par dārgu, un, kritoties dzīves līmenim, ir samazinājies arī vidējais mūža ilgums. Jaunām ģimenēm nav bijušas iespējas, t.i., naudas, lai tiktu pie saviem dzīvokļiem, jo tos masveidā aizņēmuši krievu okupanti. Latvijā ir izveidojušies daudz milzīgu krievu kvartālu. Arī valdības niecīgie pabalsti bērniem nav bijuši pietiekoši, jo “pazemīgi” un “paklausīgi” no Latvijas valsts paplānā budžeta ir jāmaksā krievu civilajiem okupantiem un militāristiem pensijas.

SECINĀJUMI

Latviskai Latvijai latviskus politiķus !

Kāpēc latviešu un citu valstu varasvīri, kas risināja sarunas ar Krieviju, atstāja šeit Sarkanarmijas un KGB virsniekus ar visām ģimenēm ? Diemžēl, ar ASV un citu liellvaru svētību “**20 000** pensionēti krievu virsnieki, kuru vidū ir daudzi bijušie KGB virsnieki, un viņu ģimenes saņēma atļauju palikt Latvijā.” (Cinis, 2002) Šī situācija vēl aizvien ir labo-

jama, tāpēc es esmu adresējis Aicinājumu ASV vēstniekam Latvijā Braienam Karlsonam, kurā rakstīju: “Aicinu Jūs sastādīt un īstenot darbības programmu, kura paredzētu ap **20 000** krievu militāro personu repatriāciju no Latvijas uz Krieviju vai arī izbraukšanu uz ASV, Kanādu un Austrāliju u.c. Turpmāk ASV valdības palīdzības kreditu Krievijai piešķirt tikai ar nosacījumu, ka krievu militārpersonas, t.s., “piektā kolona” atstāj Latviju.”

Daudzi krievu virsnieki un viņu ģimenes Latvijā uzturas nelegāli, un tāpēc viņu skaits ar “prasībām pēc sociālām garantijām” ir daudz

lielāks. Pēc zviedru žurnālista M.Kubu domām: “Runa ir par apmēram **150 000** svešautietiem, kas tiek iedēstīti Latvijā, saņemot dažādas sociālās garantijas.” (Kubu, 1994) Krievija pašlaik prasa lielu pastiprinātu imigrāciju, galvenokārt, no cilvēkiem, kas dzīvo citās bijušās padomju republikās, jo: “Tagad Krievijā ir 145,6 miljoni iedzīvotāju, tas ir par sešiem miljoniem mazāk nekā 1992.gadā pēc Padomju Savienības sabrukšanas. Ja tā turpināsies, iedzīvotāju skaits 2015.gadā var būt samazinājies līdz 138,4 miljoniem” (Binyon, 2000) Loģiski būtu panākt no Krievijas, ja jau trūkst darbaspēka, lai tā ņem atpakaļ visus Latvijā un Igaunijā iesūtītos okupantus, kuriem tāpat vajadzēja šīs valstis atstāt līdz ar sarkanarmiju.

Spriežot pēc SKDS 2001.gada oktobrī veiktās sabiedriskās domas aptaujas, **39,3%** citta-

tiešu tomēr ir gatavi atstāt Latviju, diemžēl, ne tāpēc, lai dotos uz savu etnisko dzimteni Krieviju, bet gan... uz labklājīgajām Rietumu un citām valstīm. No tā mēs varam secināt, ka runa ir par, t.s., “ekonomiskiem migrantiem”, un Latvijas politiķi varētu nākotnē šo problēmu sekmīgi atrisināt, veicinot kolonistu izceļošanu uz bagātajām imigrantu zemēm – ASV, Kanādu, Austrāliju u.c. Šim valstīm, savukārt, ir iz-

“Latviskai Latvijai nepieciešami latviski politiķi, jo mums Latvijā ir jādomā kā atkopties no komunistu uzspiestās saimnieciskās atpalicības un steidzami jārisina krievu dekolonizācijas jautājums. Nacionālā valstī – Latvijā – “ir iespējama tikai viena nācija – latvieši”.”

devība parādīt to, ka tās ne tikai nodarbojas ar: “Dažādām “rotājām” ar mazo tautu likteņiem” (Līga Krieviņa, 2001), bet arī patiesi vēlas palīdzēt tās svarīgo, vitālo problēmu atrisināšanā.

Latviskai Latvijai nepieciešami latviski politiķi, jo mums Latvijā ir jādomā kā atkopties no komunistu uzspiestās saimnieciskās atpalicības un steidzami jārisina krievu dekolonizācijas jautājums. Nacionālā valstī – Latvijā – “ir iespējama tikai viena nācija – latvieši”. (Ābele, 2001) Tāpēc nepieciešama dekolonizācija, jo latviešiem pieder pirmtiesības uz šo zemi.

PIEZĪMES

1. Nacionālpatriots Alfrēds Ābele, rakstot par *4.maija* režīma politiku, savā grāmatā “Latvietība” lieto apzīmējumu – **genocīds**, to pamatojot ar daudziem faktiem. Piemēram, viņš uzskata, ka Tre-

šās atmodas laikā politiski Latvijas valsts tika atjaunota kā otrā republika, kā teritoriālā tipa valsts, nevis kā nacionāla valsts, jo LTF vadība bijusi internacionāla. Latviju pārvaldošā elite “ir pašieceļusies – varu uzurpējusi”. Ekonomika bijusi nesekmīga, jo lielākā tautas daļa vēl dzīvo zem oficiālā iztikas minimuma. Savā grāmatā nacionālpatriots Ābele raksta, ka tas, ko esam sasnieguši, desmit gadus dzīvojot, ir – tautas izmiršana, pēdējā vieta pasaulē dzīves līmenī un sabiedriskajā kopproduktā, bet pirmā korupcijā un vardarbībā pret bērniem.

2. Spilgtākie domu graudi grāmatā “*Ne vienam mēs Latviju nedodam*”, kuri, manu-

prāt, raksturo latviešu jauniesu pozitīvo nacionālismu. Piemēram, Dana Volkova: “Lepnums par savu tautu ir cilvēka pašapziņa un pašcieņa.” Jānis Balodis: “Esiet lepnī, latvieši!” Uldis Miglāns: “Mēs, latvieši, esam izcila tauta – nav jaukākas zemes par Latviju, un nav labāku cilvēku par latviešiem. Tāpēc domāsim nacionāli.” Gunā Ozola: “Es nevēlos rusificēties, amerikanizēties vai vēl ko citu, jo esmu latvietē un ar to lepojos!” Reģina Stašāne: “Mūsu jauniešiem jābūt sirmā ozola jaunajām, spēcīgajām, izturīgajām zīlēm, kuras savas saknes dzen blakus tam.” Aina Egliete: “Liekas, katrā Latvijas kokā, akmenī, zemes pēdā iekodēta latviska dvēsele.” Ilze Liepa: “Varbūt, pat varēsim atjaunot agrāko Daugavas tečējumu un atdot “dienas gaismai” skaisto Staburagu.”❖

VAI ATBILDI ZINA TIKAI VĒJŠ!?

Ārija KAZAKA

Ir 2002.gada vasaras otrā puse – augusts. Saules karstums un Baltijas jūras viļņi. Gaisa virmošana, sakarstot līdz un dažreiz pat pāri 30° C. Cilvēki Rīgas ielās, sabiedriskajos transporta līdzekļos, savās domās un rūpēs par šodien un rīt dienu. Pa Rīgas ielām brāzās vējš, nesdamas kaut mazliet spirtitumu rīdziniekiem no jūras šļakatām un prieku siliem.

Ir sācies 8.Saeimas deputātu kandidātu un partiju cīņa un maratonskrējieni par vietām dzīvokļiem, jo tos masveidā aizņēmuši krievu okupanti. Latvijā ir izveidojušies daudz milzīgu krievu kvartālu. Arī valdības niecīgie pabalsti bērniem nav bijuši pietiekoši, jo “pazemīgi” un “paklausīgi” no Latvijas valsts paplānā budžeta ir jāmaksā krievu civilajiem okupantiem un militāristiem pensijas.

Televīzijā un radio jau skan tautas apziņu ietekmējušie naidīgo partiju saukļi, solījumi, lozungi. Vai tautas veselais saprāts izturēs, atšķirs, kur ir patiesības graudi, un kur – pelavas un smiltis? Vai tauta vēl ir vitāli dzīvotspējīga, vai tikai glēva, iedomīgi un infantila? To rādis tikai laiks.

Naudīgie var pirkt televīzijas raidījumus, radiopārraides, iedarboties ar plakātu agitāciju Rīgas ielās uz nabadzībā nospiesto un apātijā iedzīto latviešu tautu.

Neviena partija un tās pārstāvji nedomā un nerunā par latviešu tautas būtiskāko problēmu, par tās izdzīvošanu, pastāvēšanu un attīstību savā zemē – Latvijā.

Skan lozungi, apmēram, šādi:

“Es strādāšu un domāšu par Jums, lai Jūs būtu drošībā!”
– Kur bijāt agrāk, vai nestrādāt un nedomājat par tautu?
“Mēs esam komanda, mēs mākam un gribam strādāt Jūsu labā!”

– Ak, kāds *cēlums*! Kāpēc tauta dzīvo zem nabadzības līmeņa?

“Mēs gribam atjaunot izpostīto zemniecību!”

– Kāpēc ļāvāt izpostīt?

“Mēs gribam celt tautas pašapziņu, mēs esam par latviešu tautu un valodu!”

– Ko darijāt visus šos it kā desmit neatkarības gadus?

Līdz beidzot parādās jauns “*lozungs*”, kurš teatrāli izslo no Doma baznīcas, solot atkal strādāt tautas labā un zvērot to arī Dievam!

Vai Dievs nav katra paša sirdsapziņa? Vai nav jāsolātai patiesi un no sirds, bez teatrāliem efektiem!?

Tie bagātie un naudīgie, domā, ka par naudu var nopirkt visu, arī tautu.

Ir karsta augusta diena, kad šai politiskajā arēnā, parādās naidīgos šokējošs spēks – Latviešu partija, kura startē ar 10. saraksta numuru.

Latviešu partijas programmas pamatmērķis ir atbrīvot Latviju no okupantiem, lai latviešu būtu latviešu tautas valsts, kurā politikā, likumdošanā, tautsaimniecībā un sociālā taisnīguma vārdā viss tiktu darīts latviešu nācijas

labā. Dotajā laikmeta brīdī latviešu tauta ir jāieraksta “Sarkanajā Grāmatā”, jo atrodas uz kritiskās izdzīvošanas robežas.

Katra tauta, tāpat kā ikviena dzīva būtne, nāk uz Zemi izpildīt savu uzdevumu. Ir sāpīgi redzēt, ja no Zemes plāna aiziet cilvēks plaukuma gados, sevi neīstenojis, bet vēl sāpīgāk un bezjēdzīgāk ir, ja no Zemes aiziet tauta neizpildījusi tai lemtu Dieva uzdevumu.

Vai latviešu tauta ir izpildījusi savu uzdevumu?

– Nav izpildījusi!

Kāpēc?

– Nav vēl apgūta un dzīvē īstenota Dzīvās Ētikas Mācība, kura ir tikusi izdota latviešu valodā.

Bet vai tauta ir spējīga pieņemt Jaunā Laikmeta Pasaulē attīstības uzskatu, kura prioritāte ir katra cilvēka Gara attīstība, katra indivīda tiesības, kā arī katras tautas pamattiesības dzīvot, augt un pilnveidoties savā etniskajā dzimtenē? Līdz ar to milzīgu atbildību Dieva un tautas priekšā nes tie, kuri grib stāties priekšgalā un pretendēt uz nācijas likteņa izlemšanu.

Kuldīgā, tā saucamajās, “Milzu ciņās” šā gada 15.septembrī uz ventspilnieces jautājumu:

► 4. lpp.

VAI ATBILDI ZINA TIKAI VĒJŠ!?

◀ 3. lpp.

“Kāpēc pie varas esošās partijas līdz šim nav atbrīvojušas Latviju no okupantiem, un vai arī turpmāk tās turpinās uzturēt un barot okupantus uz latviešu tautas rēķina?”, klātesošās partijas atbildēja aptuveni tā:

Jaunais Laiks: – “Nedrīkst dalīt sabiedrību okupantos un neokupantos.”

Latvijas Ceļš: – “Nevienu sociālu grupu (tātad arī okupantus – Ā.K.) netaisās izraidīt no Latvijas.”

Zemnieku un Zaļo savienība: – “Atzīstama ir tikai okupantu brīvprātīga repatriācija.”

Tautas partija: – “Vecie drīz aizies, bet jaunos okupantus vajagot atkal apvienot (“integrit”) ar latviešu tautu.”

Tēvzemei un Brīvībai/LNNK: – “Neatbrīvošanās no okupantiem tagad Latvijai ir pats labākais variants.”

Apmulsa vējš Rīgas ielās no šādām augstāk minētām atbildēm par latviešu tautai tik vitāli svarīgo izdzīvošanas jautājumu, un nolēma uzzināt, ko domā ļaudis Rīgā un visā Latvijā, ko domā tā tautas daļa, kura dzīvo bez “tiesībām” un “mobiliem” saka-riem, ko saka pati tauta visās Rīgas malās un priekšpilsētās. “Tautas balss ir Dieva balss,” saka sentēvu gudriba.

Un devās vējš, ar dzintarkrāsas matiem, kuros manāms jau sudraba mirdzums, ar jūras pērļaino gliemežvāku mirdzumu acīs, un ar ķiršu un zemeņu smaržu uz lūpām, noskaidrot, ko vēlas pati latviešu tauta.

Vējš traucās pa ielām un veikaliem, kafējnicām un frizētāvām, pagalmiem un kāpņu telpām, pa parkiem un skvēriem, pa tramvajiem un trolejbusiem, muzejiem, grāmatnīcām un avižu kioskiem, pa centrālajām un klusajām likloču ieliņām Rīgas centrā un nomalēs, vecajos un jaunajos dzīvojamajos rajonos meklējot latviešus, lai pajautātu, ko viņi grib:

“Vai grib, lai viņi – okupanti – aizbrauc?”

Un visur viņš saņēma vienu noteiktu un stingru atbildi – gan Latgales priekšpilsētā, gan Grīziņkalna rajonā, gan Agenskalna priedēs un savdabīgajās Agenskalna ar kastāņiem pilnās šķērsielās, gan klusajā Miera ielas rajonā, gan latviskajā Vidzemes priekšpilsētā, gan labajā, vecajā Purvciemā, gan Vienības Gatvē, gan Ziepniekkalnā, gan Pļavniekos, gan Sarkandaugavā, Vecmilgrāvī un Ilguciemā, gan ozolu ieskaudā Mežciemā dzīvojušie, ielās, pagalmos un kāpnēs sastaptie latvieši viennozīmīgi izteica savu vēlmi, skaidri un nepārprotami: **“Mēs gribam, lai viņi – okupanti aizbrauc projām!”**

Vakarā noguris, bet neizsakāma prieka pilns vējš atgriezās, lai zem zvaigžņotajām debesīm kādu mirkli atpūstos liepas zarā un no rīta atkal dotos meklēt atbildi latviešu tautā, lai trauktos pa visiem Latvijas novadiem un nostūriem, pilsētām un mazpilsētām, lauku sētām, ciematiem un jautātu, ko grib pati latviešu tauta.

Atbilde skanēja šāda: “Mēs gribam būt paši saimnieki savā zemē, mēs gribam kopt paši savus laukus un tīrumus, iegūt paši zemes augļus. Mēs gribam, lai mūsu bērni būtu lepmi par savu tautu. Mēs gribam latvisku, nacionālu Latviju.”

Atgriezās vējš Rīgas ielās un apmulsis aiz prieka, ka tauta

grib dzīvot, iekrita ziedos – rozēs, lilijās, klinģerītēs, margrietīnās, dālijās, asterēs –, ko visās Rīgas malās tirgo latviešu puķu tantes un sievas! Ak, puķu tantes, gan Centrālajā tirgū, gan Agenskalnā, Vidzemes tirgū, gan vakarā mijkrēsli Sarkandaugavā, gan Meža kapu tantes, visas viņas atpazīna cilvēku, kurš jau vairāk nekā divus gadus prasa varas kalpiem, lai viņi pildītu savu uzdevumu tautas priekšā!

Viņu, kurš stājās tumsonām un nodevējiem pretī, un iznesa visus zaimus un *sitienus*, vējš ierakstīs tautas vēsturē ar zeltītiem burtiem pirmajā vietā! Viņš, savas tautas bruņinieks, – cēls caur gadu simteņu simteņiem traucas Gara Brīvību un Gara Gaismu tautai nest!

Ziedi ir Zemes zvaigznes, un, ja tauta tā mīl un audzē ziedus, tad tā mīl arī ziedu – Patiesību.

Tāda ir tautas atbilde varas vīriem un sievām! Tāda ir patiesā tautas griba!

Bet, ko sakāt Jūs, “*miļžu*” partijas!

J.L. – ar savu atbildi parādīja, ka negrib atzīt vēsturisko patiesību, ka Latvija tika 1940.gadā okupēta, ka tika apzināti un mērķtiecīgi iepludināti nelikumīgi migranti no visām bijušās PSRS malām, lai laika gaitā iznīcinātu latviešu tautu, viņi negrib atzīt to, ko atzīst pasaule!

Kādu jauno laiku jūs nesat latviešu tautai viņas tēvu tēvu zemē?!

Iznīcības un tautas pazudināšanas, pazemojuma laiku?! Kam jūs solāties pēc sirdsapziņas kalpot? – Tikai ne savai tautai, bet pasaules oligarhu interesēm, kuriem ir vienaldzīgas nacionālās valsts izveidošanas un pastāvēšanas intereses!

LC – ar savu atbildi parādīja nevēlēšanos domāt par savu, latviešu, tautu un parādīja savu nodevību. Šāds Latvijas ceļš ved latviešu tautu postā un uz iznīcību.

ZZS – glēvi atbildēja, ka grib tikai brīvprātīgu repatriāciju. Vai tad pasaules vēsturē ir pieredzēts, ka okupanti brīvprātīgi brauc prom no iekarotās zemes? Vai tad ZZS nav jāaizstāv tauta kā Dabas augstākās formācijas veidojums šajā laikmetā, stundā!? Kāds nodevīgs glēvums!

Tēvzemes un Brīvības/LNNK – atbilde ir pēdējo muļķību un infantilisma pilna, – okupanti esot vajadzīgi Latvijai un latviešu tautai!

TP – ar atbildi parādīja savu cinisma un augstprātības seju, sakot, ka vecie okupanti drīz aizies (nosprāgs), bet jaunos vajag “apvienot” ar latviešu tautu. Kāds nodevīgs cinisms attiecībā pret latviešu tautu un okupantiem! Vai tad nav cēlsirdīgāk, lai viņi atgriežas savā etniskajā dzimtenē, kur varētu dzīvot viņi un viņu nākošās paaudzes?! Un par kādu atkal-apvienošanu ar latviešu tautu ir TP? Turklāt tā sevi vēl sauc par it kā nacionālu partiju!

Vējš sagriežās virpulī, redzot šādu velnišķu nodevību no tiem, kuriem vajadzētu aizstāvēt tautu un Patiesību, Taisnību, Skaistumu, un brāžs nest tautai vārdus:

“Desmitais numurs, Latviesu partija, DDD – Dekolonizācija, Deokupācija, Deboļševizācija!”

Un tauta atbildēja: – **“Lai Jums veicas!”**

Vējš atsaucās: – **“Lai mums,**

latviešu tautai, veicas!”

Dienu no dienas vējš svieda šos vārdus visās Latvijas malās – tautas sirdi, lai tā mostas un kļūst garā stipra un droša. Bet naktīs lūkojās zvaigznēs, lai redzētu, ko tās sola latviešu tautai.

Ūdensvīra Laikmets nāk un aplicina Taisnības, Patiesības un Gara uzvaru. Marsa iekarotāja staru pārklāšanu ar Venēras – Patiesības, Mīlestības, Skaistuma, Jaunrades, Gaismas Staru!

Vai vēl ir jājautā, kuri mūsu politiķi ir kļuvuši par latviešu tautas nodevējiem? Visi, visi, kuri desmitām un simtiem reižu ir nākuši ārā pa Jēkaba nama durvīm visus šos desmit it kā neatkarības gadus, neko nedarīdami savas latviešu tautas labā. Visi ministri, deputāti, ministru prezidenti, un valsts prezidenti – visi viņi nodevuši savu māti – latviešu tautu! Visus viņus vējš aizslaucis vēstures mēslainē kā puvišos un velna graudus!

Bet tagad atliek tikai atminēt mīklu, ko atnesa 2002.gada 5.oktobra diena! Tauta pateica “nē” okupācijai, bet televīzijas ekrāns parādīja nāves spriedumu tautai, tautas vēlmei būt brīvai! Uzvaru svinēja tautas nodevēji, bet tie, kuri cīnījās par tautas gribu, uzvaras mirkli vēl nesvinēja, bet arī neko nezaudēja, jo ieguva – cīņas rūdījumu, pieredzi un apziņu, ka tauta grib būt, dzīvot! Pats galvenais, ka tautā tika iesēta sēkla, kura dos ražu. No viena grauda izaugs vārpa ar desmitiem dzīvotspējīgiem graudiem. Vajadzīgs tikai laiks, lai tautas apziņā parādītos asniņi, kuri zaļos un plauks.

Bet kāds ir mīklas atminējums? Kur ir tas noslēpums? Kur slēpjas atbilde?

Vai atbildi zina tikai vējš? Kāpēc televīzijas ekrānā teiktais nesakrita ar tautas vēlēšanos dzīvot? Vai vēlme jau nešķīta kā īstenība, bet īstenībai patiesībā vēl tikai jāpilnveidojas un jāizkristalizējas realizējamā nākotnē? Vai vainīgi ir tikai tumšie spēki, vai arī tautas apziņa vēl ir tikai attīstības stadijā.? Un vai šis laiks nebija intensīvs sēklas sēšanas laiks?! Un vai uz šo sēklu pamata neradīsies jauna druva ar jaunām kvalitātēm?! Sēklas tika sētas rudenī. Ziemāji. Lai ziemāji pavasarī zaļotu ir vajadzīga ziema, sniegs. Sniegs uzsnīga oktobra sākumā.

Rudens ir pārdomu laiks, tātad arī iekšējā cilvēka augšanas laiks un attīrīšanas laiks. Vērtību intensīvs izvērtēšanas laiks.

Vai tagad atbildi zina tikai vējš, kurš iekāries, oktobrī piesnigušajos sarkanajos pilāžos ar baltajām sniega rūķveidīgām cepurēm, šūpojas un vēro sniega paklāju ar zaļajām lapām zem kokiem?

Vai atbildi zina tikai vējš?

Cēloņu un seku ritenis

Vienmēr uz priekšu rit.

Kādam būs jāpāceļas

Kādam būs jāpakrīt.

Kuram ir taisnība?

Un kuram tā nav?

Ja to vēl nezinām

Šodien,

Tad skaidri to

Zināsim

Rīt!

KURI MŪSU VALSTS POLITIĶI, ATTEIKDAMIES ATBRĪVOT LATVIJU NO OKUPANTIEM, IR KĻUVUŠI PAR LATVIEŠU TAUTAS UN VALSTS NODEVĒJIEM?

Aivars GEDROICS

Latviešu tautas Patriots

PRIEKŠVārds

Atbildot uz Aivara Gardas izvīrīto jautājumu: **“Kuri no politiķiem, atsakoties no Latvijas dekolonizācijas, ir nodevuši mūsu tautas intereses?”**, faktiski būtu jānosauc **visa** līdz šim pie varas esošā **politiskā elite** pilnā partiju spektrā – sākot ar “PCTVL” un beidzot ar “*TunB*”/LNNK. Lai aprakstītu visas šīs personas un viņu zemisko, nodevīgo darbību, būtu nepieciešama bieza grāmata, nevis sacerejums dažū lappušu apjomā, turklāt domrakstā nāktos aprobežoties gandrīz tikai ar šo personu vārdu un uzvārdu, kā arī iepemamo amatu pieminēšanu. Daudz vieglāk būtu nosaukt tos – uz vienas rokas pirkstiem skaitāmos – politiķus, kuri **ir mēģinājuši kaut ko darīt, lai atbrīvotu Latviju no okupantiem**. Taču, tā kā šī konkursa mērķis bija atklāt tieši Latviešu tautas **ienaidniekus**, tad nolēmu aprobežoties ar **vienas** šādas personas darbības aprakstu plašākā aspektā, izvērtējot viņas rīcību ne tikai dekolonizācijas jautājumā, bet arī analizējot politisko darbību kopumā. Īpaši svarīgi, manuprāt, tas ir tāpēc, ka daudzi nacionāli noskaņoti, bet politiski naīvi latvieši šo personu joprojām vērtē pozitīvi un pat uzskata par *nācijas glābēju*. Šīs personas vārds ir **Vaira Vīķe-Freiberga**, un darba nosaukums būs šāds:

KĀDĀ VEIDĀ VAIRA VĪĶE-FREIBERGA, PĒC IEVĒLĒŠANAS VALSTS PREZIDENTES AMATĀ, IR NODEVUSI LATVIEŠU TAUTAS INTERESĒS?

Vaira Vīķe-Freiberga (turpmāk vienkārši VV-F) pašreizējā amatā tika ievēlēta 1999.gada jūlijā kā sava veida kompromisa figūra pēc tam, kad toreizējo varas partiju izvīrītie prezidenta amata kandidāti nebija guvuši deputātu vairākuma atbalstu. Tad, acimredzot, jau pēc iepriekšplānota scenārija, nedeputāts, bet *sočiku* galvenais *bīdītājs*, bijušais (? – A.G.) “čekiists” un LSDSP firers Juris Bojārs Saeimas zālē ieveda VV-F un izvīrīja viņu prezidentes amatam. Šo priekšlikumu atbalstīja ne tikai Bojāra partijas biedri, bet arī kolēģi no “TP” un “TunB”/LNNK frakcijas. Noraidošī pret VV-F kandidatūru izturējās “LC” un “PCTVL” (*bišu*) pārstāvji, kas laikam uzskatīja viņu par pārāk lielu “nacionālisti”, jo iepriekš šī persona bija veikusi vienu otru nacionālistiskā aktivitāti, piemēram, protestējusi pret 1998.gadā Saeimā pieņemtajiem Pilsonības likuma grozījumiem “mīkstināšanas” virzienā. VV-F bija aicinājusi tautu tos atcelt referendumā; tāpat arī bija izteikusies par nepieciešamību demonstrēt, t.s., *Pārdaugavas monstru*. Iepriekšminēto iemeslu dēļ VV-F ievēlēšana bija visai apgrūtināta. Par viņas kandidatūru deputāti balsoja vairākas reizes, līdz beidzot, pēc J.Dobeļa priekšlikuma izmantojot pat *iezīmētas* pildspalvas, tomēr vēl naktī galu galā ar 53 balsīm “par” (tāpat kā abas reizes viņas priekšgājējs G.Ulmanis *alias* Hugo Rumpītis) VV-F tika

ievēlēta prezidentes amatā.

Daudzi latvieši (neslēpšu – arī es) uztvēra šo faktu ar zināmām cerībām: sak, nu mums būs prezidents, kas nav aptraipījis savu vārdu ar “komunista” nosaukumu, turklāt lielāko daļu mūža pavadījis, t.s., *brīvajā pasaulē*. Domājām, ka VV-F tātad nav saindējusies ar *padomisko domāšanu*, kas vairāk vai mazāk piemīt visiem padomju totalitārisma auguša-jiem ļaudīm. Cerējām, ka mūsu jaunā prezidentē rūpēsies pirmām kārtām par mūsu pamatnācijas – Latviešu – interesēm un ka **palīdzēs atbrīvoties no okupācijas laikā nelikumīgi iebrāukušajiem militārajiem un civilajiem okupantiem**. Gaidījām, ka viņa rūpēsies par Latviešu valodai **reālu** valsts valodas lomas nostiprināšanu, ka drosmīgi aizstāvēs (izmantojot savas plašās svešvalodu zināšanas) mūsu nācijas intereses starptautiskā mērogā..., utt., ut.jp.

Diemžēl, VV-F esot prezidentes amatā, jau ar pirmajiem saviem izteikumiem mūsu cerības sagrāva. Vispirms viņa, uz mata kā priekšgājējs *Gunča*, paziņoja, ka uzskata sevi par **visu Latvijas iedzīvotāju** (tātad arī okupantu – A.G.) **prezidenti**. Viņa izteica arī nožēlu, ka neprot tik daudziem Latvijas iedzīvotājiem dzimto krievu valodu, un solījās to **visdrīzākajā laikā apgūt**. Tas nacionālpatriotos izsauca pamatotu izbrīnu – tātad sanāc, ka, nevis nelatviešiem būtu jāapgūst mūsu valoda un kultūra, bet mums – Latviešiem – (sākot jau ar prezidenti), jāpiemērojas svešauti-šiem. Vēl lielāks izbrīns man radās, kad uzzināju, ka šo valodu viņa nolēmusi mācīties no krievu-padomju rakstnieķeļa E.Uspenska bērniem domātās pasaku-fabulu grāmatas par *Krokodilu Genu*. Tiem jaunākās paaudzes latviešiem, kas nav šo grāmateli lasījuši bērnībā, varu paskaidrot, ka tajā alegoriskā formā aprakstīta tautu (rasu) saplūšana un komunisma, kas grāmatā nosaukts par *Draudzības namu* (nejaukt ar *Athlāto* jeb *Publisko namu*!), celtniecība. Tas radīja pirmās pamatotības šaubas, ka **jaunie-vēlētā prezidentē nekāds draugs Latviešiem vis nebūs**. Tomēr drīzumā savu *īsto seju* visā pilnībā VV-F parādīja, noraidot Saeimas pieņemto Valsts valodas likumu kā **pārāk stingru** (! – A.G.) un nododot to Saeimai otrreizējai izskatīšanai. Šo prezidentes lēmumu ar sajūsmu sveica pie pils sapulcējušies krievvalodīgie, nodevējot “valsts galvu” par *našu Veročku*. Vēlāk šī palama stabili iekļāvās kā Latviešu, tā arī okupantu sarunvalodā.

Es vēl tomēr saglabāju vāju cerību, ka varbūt VV-F kaut ko līdz galam nav sapratusi, tāpēc kļūdījiesies, padevusies ārvalstu spiedienam...utt. Tāpēc uzrakstīju VV-F atklātu vēstuli, kuru nosūtīju gan prezidentes kancelejai, gan avīzēm. To publicēja tikai drosmīgais Patriotu laikraksts **Latvietis Latvijā**. Šajā vēstulē es apeļēju pie VV-F nacionālās pašapziņas un veselā saprāta, aicinot **nevis mīkstināt, bet gan pastiprināt** Valsts valodas likumu un, galvenais, **rūpīgi sekot tā izpildei**. Izvīrīju priekšlikumu radīt speci-

ālu bruņotu struktūru – **Valodas policiju**. Pēc pāris nedēļām saņēmu atbildi – tipisku “atrakstīšanos” –, kuru bija parakstījis VV-F padomnieks nacionālajos jautājumos Oļģerts Tipāns. Atbildē bija ieteikts neuztraukties, bet gan pilnībā uzticēties prezidentei, kura visu kārtīgi izvērtēšot un nodrošināšot Latviešu valodas kā Valsts valodas reālu funkcionēšanu mūsu valstī. Kā tas ir noticis, nu mēs redzam – gandrīz visi krievvalodīgie, it īpaši privātajās firmās strādājošie (bet kura tautsaimniecības nozare mūsu valstī vēl nav tikpat kā pilnībā privatizēta?), **demonstratīvi atsakās runāt Latviski**. Bet visiem pie varas esošajiem, pašu prezidenti *Veročku*, protams, ieskaitot, par to ir tikai *nosplauties*.

Saņemot šādu atbildi no VV-F kancelejas, es **PILNĪBĀ ZAUDĒJU ticību** VV-F kā Latviešu tiesību aizstāvei. Laika gaitā arvien vairāk pārliecinājos par savas nostājas pareizību. *Veročka* ne tikai nemēģina aizstāvēt latviešu valodas tiesības Latvijā, bet **dara visu iespējamo, lai tās vājinātu**. Pirms kāda laika vizītē Daugavpils rajona Naujenes pagastā, TV kameras priekšā viņa ar lepmumu stāstīja, kā **MĒGINĀJUSI** AR VIETĒJIEM IEDZĪVOTĀJIEM APRUNĀTIES KRIEVISKI un tie viņu gluži labi sapratuši. Vai tas nav skaidrs mājiens nelatviešiem: **nemācieties mūsu pretīgo suņu valodu**, mēs ar prezidenti priekšgalā esam gatavi runāt ar jums *po čelovečeski* (respektīvi, krieviski)? To pašu *Veročka* nedemonstrēja arī Krievijas prezidentam Putinam, vienīgā (!) no pārdesmit valstu pārstāvjiem apsveicot viņu 2001./02.gadu mīļā lauzītā, bet toties pārspīlētī centīgā krievu valodā. Protams, tas nebūt neradīja Krievijā lielāku cieņu pret Latviju, gluži otrādi – **glēvi līdēji visur pelna tikai nicināšanu!**

Un, visbeidzot, nedrīkstam aizmirst šovasar NATO *sammītā Veročkas* patvaļīgi doto solījumu, ka Latvijas parlaments (Saeima) **atcels prasības deputātu kandidātiem zināt Latviešu valodu**, ko, mūsu tautai par kaunu, valsts augstākais likumdevējs drīz vien arī patiešām akceptēja. Vienīgie Latvieši, kas pret to aktīvi protestēja, bija piecas nacionāli noskaņotās aizsardzes un LNF dalībnieces, kuras izplatīja Saeimā sava vadoņa Aivara Gardas kunga sacerētu aicinājumu deputātiem pārstāt nodot savas nācijas intereses un nepakļauties *Kanādas kundzītes* iegribām. Protams, nekādu atbalstu un izpratni deputātu vidū šīs meitenes neguva, tieši otrādi – viņas ar lamām un draudiem tika izraidītas ārā no Saeimas, **“tautas vairākumam” to klusībā akceptējot**. Pati *Veročka* pēc šā nodevīgā lēmuma pieņemšanas ar gandarījumu konstatēja, ka “nu viņa varēs droši skatīties *starpautiskajai sabiedrībai* acīs, jo dotais solījums ir godam izpildīts” (respektīvi, Latviešiem *iesplauts ģimī* – A.G.).

LŪK, TĀ MŪSU MADĀMĪNA VV-F “RŪPĒJAS PAR LATVIEŠU VALODAS POZĪCĪU NOSTIPRINĀŠANU LATVIJĀ!” VAI ŠIE IEPRIEKŠMINĒTIE FAKTI JAU NAV PIETIEKAMS PAMATS PRASĪT VIŅAS ATKĀPŠANOS NO IEŅEMAMĀ AMATA?

Taču ne jau tikai valodas jo-mā izpaužas *Veročkas* glēvā piekāpšanās mūsu tautas ne-labvēļiem un **Latviešu tau-tas interešu zemiskā node-vība**. Ne mazāk būtiska ir šīs personas nostāja arī tādos jau-tājumos, kā **Latvijas pilsoni-bas (ne)piešķiršana un de-kolonizācija, kas noziedzīgi tiek aizstāta ar, t.s., in-tegrāciju**. *Veročakai* stājoties prezidentes amatā, oficiālais Latviešu un cittautiešu skaits bija 55% pret 45% (ieskaitot arī tos latviešus, kas tādi ir ti-kai pēc ieraksta pasē, jo latvis-ki runāt negrib un pat neprot). Pats par sevi jau šis fakts lieci-na par **nenormālo situāciju valstī**, jo, kā ir apliecinājuši starptautiski atzīti politologi – etnisko attiecību speciālisti – **zemākā robeža**, kas nodrošina pamatnācijas netraucētu attis-tību savā etniskajā dzimtenē, ir **vismaz 75% pamatnāci-jas no kopējā iedzīvotāju skaita**. Tātad prezidentam, kurš ir ieinteresēts savas tau-tas nākotnē, Latvijas situācijā vajadzētu **nekaivējoties sākt pieprasīt nacionālās pro-blēmas starptautisku risi-nājumu**. Mums būtu tiesības prasīt samazināt cittautiešu skaitu Latvijā arī tad, ja viņi šeit būtu ieradušies pilnīgā sa-skaņā ar Latvijas likumiem, jo, saglabājoties pašreizējam stā-voklim valstī, **Latviešu tau-tas eksistence ir nopietni apdraudēta, tādēļ jāveic ārkārtas pasākumi tās aiz-sardzībai un glābšanai no iznīkšanas**. Lūk, to mūsu prezidentei bija pienākums ik dienu, ik minūti, ik stun-du skaidrot pasaules sa-biedrībai. Vēl jo vairāk svarī-gi būtu atzīmēt, ka **nenormā-lā nacionālā situācija ir ra-dusies mūsu valstī okupā-cijas rezultātā, bez Latvie-šu tautas piekrišanas ie-pludinot mūsu zemē sim-tiem tūkstošu pamatnāci-jai naidīgu ļaužu, kas iera-dās Latviešu zemē kā oku-panti un attiecīgi tā arī uz-vedas**. TIESĪBAS ATBRIVOTIES NO OKUPANTIEM JEBKURAI VAL-STIJ UN TAUTAI GARANTĒ ŽENĒ-VAS 1949.G. KONVENCIJA. Un mūsu *Veročka*, protams, to ļo-ti labi zina. Tāpat viņa zina arī attiecīgo ANO konvencijas pantu, kas dod tiesības paslu-dināt **izņēmuma stāvokli at-tiecībā uz dažām starptau-tisko cilvēktiesību nor-mām gadījumā, ja pamat-nācijas eksistence savā et-niskajā teritorijā ir ap-draudēta**. Taču mūsu pre-zidente pat nav mēģinājusi starptautisko likuma normu ietvaros **kaut nedaudz mē-gināt labot Latviešu tautai nodarīto netaisnību**. Lai gan VV-F praktiski katru nedēļu dodas daudz un dažādos ār-zemju komandējumos, tērējot miljoniem nodokļu maksātā-ju latīņu, **ne reizi viņa nav stāstījusi pasaulei patiesi-bu par katastrofālo stā-vokli, kādā patlaban ir no-nākusi Latviešu tauta**, nav prasījusi NO PASAULES UN LAT-VIJAS SABIEDRĪBAS LATVIJAS OKUPĀCIJAS FAKTA STARPTAUTIS-KU ATZĪŠANU UN DEKOLONIZĀCI-JU. Tā vietā viņa nepārtraukti *murgo*, ka Latvijā ar etniska-jām attiecībām viss esot kārtī-bā, notiekot sekmīga cittau-tiešu “integrācija” un latviešu tautas nākotnī nekas neap-draudot. Cilvēku, kurš patie-šām šādi arī domā, kā runā un darbojas, būtu jāuzskata par garīgi slimu. tomēr domāju, ka mūsu *Veročka* lieliski saprot un apzinās, ko viņa dara. Mans viedoklis ir tāds, ka viņa izpil-da pret Latviju un Latvie-šiem naidīgu spēku politis-

ko pasūtījumu (par to si-kāk vēlāk). To, kādu nākotni VV-F gatavo mūsu tautai un valstij, spilgti raksturo viņas vairākkārt saziņas līdzekļos paustā definīcija, kas, viņas-prāt, ir Latvietis.

Apmēram tā prezidente rak-sturo latvieša jēdzienu: “PAR LATVIETI VAJADZĒTU UZSKATĪT KATRU CILVĒKU, KAS DZĪVO ŠAI VAL-STĪ, IR TĀS PILSONIS (mēs labi zi-nām, cik viegli pašlaik katram okupantam ir kļūt par LR pil-soni – A.G.) UN PROT LATVIEŠU VALODU (nav zināms, kādā līme-nī *Veročka* ir domājusi šo pras-mi – iespējams, ka, viņasprāt, pietiek ar *Ļabdēn!*. Starp citu, pašas VV-F latviešu valoda ir tik pilna ar dažādiem stila *ne-gludumiem*, ka par viņas valo-das kļūdām valodnieki varētu aizstāvēt vairākas disertāci-jas!) Jā, **pat Staļins tik tālu nebija aizdomājies!** Var red-zēt, ka *Veročkas* domāšana ir neglābjami kosmopolitizēju-sies un viņa **nolēmusi vairs ne-šķirot jēdzienus – Latvietis un Latvijas iedzīvotājs**, – jo vairāk tāpēc, ka angļu valodā arī tos nevarot dažādi pārtul-kot (šim pēdējam apgalvojum-am, domāju, angļu valodas speciālisti-patrioti gan iebil-dis). Tiesa, daudzās Eiropas valstīs, kur pamatnācija aptver 90% un vairāk no iedzīvotāju kopskaita, tiek piekopta ana-loga prakse. Tāpat tas notiek tipiskās imigrantu zemēs, pie-mēram, ASV, Kanādā, Austrā-lijā, lai gan arī tur pamattau-tas pamazām sāk saprast, ka **piederību nācijai nosaka ne tikai valodas prasme, bet arī etniskā izcelsme un rase** (sīkāk par to, kas ir **nā-cija, rase** un arī **nacionā-lisms, rasisms**, visiem, kas to vēl nav izdarījuši, iesaku iz-lasīt Kokneša grāmatā “**Tau-tu tiesības**”). Tādēļ nez vai būtu pareizi, piemēram, nēge-ri, kurš apmeties Francijā un iemācījies franču valodu, uzska-tīt par francūzi, lai gan kā cil-vēks viņš var būt arī ļoti labs un draudzīgi noskaņots pret Franciju un frančiem. Tomēr, kas mononacionālās zemēs, kur pamatnācijas eksistence nav apdraudēta, ir vēl diskutējams jautājums, Latvijas situācijā, manuprāt, **nebūtu nemaz apspriežams**. Skaidrs, ka, re-alizējot valdošo pieeju tautības jēdzienam, **Latvieši jau vi-stuvākajā nākotnē sajauk-sies ar cittautiešiem, asimi-lēsies un kā tauta izšķīdīs**. Protams, mūsu *Veročka* to ļoti labi saprot, bet tāds jau arī ir viņas politiskās darbības mēr-ķis – PATAISĪT VISUS LATVIJAS IE-DZĪVOTĀJUS PAR VIENU *PELĒKO MASU*, KURĀ NEVARĒS IZŠKIRT VAIRS, KURŠ IR ĪSTS LATVIETIS, BET KURŠ PAR LATVIETI PĀRDĒVĒTS KRIEVS, UKRAINIS, ČIGĀNS... UTT. Pie viena VV-F neaizmirst norādīt, ka **nedrīkst uzsvērt cilvē-ka etnisko izcelsmi, ka tai, tāpat kā rasei, NEESOT NE-KĀDAS NOZĪMES**. Šādi domāt un šādus uzskatus propagandēt var tikai tāds (ne)cilvēks, kas grib pēc iespējas ātrāku Latviešu nācijas galu. Mū-su tautas ienaidnieki šo proce-su sauc par **integrāciju**, lai gan pareizais svešvārds šeit būtu – **genocīds attiecībā pret Latviešu tautu**. Lai tau-tu iznīcinātu, nebūt nav obli-gāti tās pārstāvjus šaut, kārt, dedzināt vai kaut kur izsūtīt, to pašu var izdarīt arī, RADOT VIÑIEM DZIMTENĒ TĀDUS APSTĀK-ĻUS, KA TIE PAMAZĀM PĀRTAUTOJAS UN (VAI) IZMIRST. Ka *Veročka* ne-būt neskumst par šādu ļoti re-ālū iespēju Latviešu tautai iz-mirt, liecina arī fakts, ka **viņa ļoti nelabprāt piedalās da-žādos pasākumos, kas sais-tīti ar pret Latviešiem līdz šim vērstā genocīda piemi-nēšanu** (14.jūnijs, 25.marts

u.c.).Šajās dienās VV-F bieži vien dodas visādos *neatlieka-mos* ārzemju komandējumos, bet, ja arī ierodas uz kādu no šādiem pasākumiem, tad ru-nā tajā visādas dīvainas lietas, piemēram, ka **Latvieši pie-notikušā paši esot vainīgi**, jo lielā skaitā iesaistījušies pa-domju represīvajās struktūrās (it kā okupācija kā tāda nemaz nav bijusi! – A.G.), ka **nevaja-got meklēt vainu citās tau-tās, bet vispirms savās**...utt. Interesanti, kāda būtu reakci-ja, ja viņa šādi izrunātos regu-lāri apmeklētajos *Holokausta* atceres pasākumos, kurus gan VV-F **ne reizi neizlaiž?** Bai-dos, ka sašutušie žīdi varētu MĒGINĀT VIÑU IEKAUSTĪT. Mēs, Latvieši, toties kā aunu bars stāvam un pacietīgi *norijam* pāri mūsu galvām listošos ap-vainojumus. Nē, es, protams, neaicinu uz vardarbību pret VV-F, taču **vismaz vārdisku protestu gan mūsu tautie-šiem vajadzētu tādās reizēs izteikt**, it īpaši tiem, kuri pa-ši vai viņu tuvinieki tikuši re-presēti.

Vispār rodas iespaids, ka **VV-F žīdu intereses vērtē daudz augstāk par Latvie-šu interesēm**. Viņa ļoti lab-prāt uzņem pie sevis tādus kā Dž.Soross, J.Zurofs u.c., kuru naidīgums pret Latvijā un Latviešiem ir **acīmredzams**, uzklausa viņu *padomus* un steidz tos arī rūpīgi, aktīvi re-alizēt. Neaizmirsīsim, ka VV-F padomdevējs nacionālajos un arī, t.s., *sabiedrības integrāci-jas* jautājumos ir kāds ASV žīds Sauls Bakingholts. Šis *Veročkas favorīts* jau ir privatizējis daudzus namus Vecrīgā un fak-tiski kļuvis par tādu kā *pelēko kardinālu*, kurš iesaka, kādu *līniju* ieturēt *Veročakai* vienā vai otrā jautājumā. Būtu loģis-ki jautāt – **kāds vējš šo “pa-saules klaidoni” atpūtīs uz Latviju**, ko VIÑŠ TE MEKLĒ UN AR KĀDĀM TIESĪBĀM JAUCAS MŪ-SU VALSTS IEKŠĒJĀS LIETĀS? Ja viņam tā patik risināt etnis-kās problēmas, lai **brauc uz savu senču Dzimteni Izra-ēlu un samierina tur žīdus ar palestīniešiem**, bet LAI LIEK MIERĀ MŪS, LATVIEŠUS, AR SAVĀM PROBLĒMĀM MĒS PAŠI TIKSIM GA-LĀ!

Tautā jau labu laiku klist ru-nas, ka *Veročka* ir cionistu-masonu ložas locekle un darbojas Latvijā tās inte-resēs. Nevaru, protams, zināt, cik šīs runas ir patiesas, tāpēc neapgalvoju, ka tas tā noteikti ir; taču **VV-F politiskā dar-bība pamatoti rada aizdo-mas, ka tas tā patiešām va-rētu būt**. Katrā ziņā skaidrs, ka LATVIEŠU TAUTU VV-F NE-MĪL UN DARA VISU, LAI TĀ PĒC IESPĒJAS ĀTRĀK IZNĪKTU! Šīnī nolūkā viņa cenšas triecien-tumpā iekļaut mūsu valsti jaunajā kosmopolitiskajā impērijā – Eiropas Savieni-bā –, lai gan prezidentei uz to nav ne morālu, ne politisku tiesību, jo referendums par šo tēmu taču nav noticis un tautas politiskā griba vēl nav zināma. Protams, VV-F nestāsta tautai patiesību par to, kas mūs šajā *samazgu bed-rē – ES* – gaida, labākajā gadi-jumā mīelo mūs ar *puspatiesi-bām*, klārejot, ko tur dos, bet ne vārda – ko ņems preti? Un, **vai vispār ir tāda vērtība materiālā izteiksmē, ko va-rētu apmainīt, samaksājot ar Latviešu tautas naci-onālo bojāeju?** Tiesām nesa-protu, kāda jēga VV-F bija vākt un apstrādāt mūsu Tautas Dai-nas, ja viņa tajā pašā laikā **vei-cina tās radītājas – Latvju Tautas – bojāeju?** Bet var-būt tas bija taktisks gājienis, lai *iemidzinātu tautas modrību*, radītu iespaidu, ka “tik naci-onāli noskaņots folklorists ta-

ču nevar būt savas tautas ie-naidnieks”? Katrā ziņā vietā būtu atcerēties, ka JAU PADOM-JU OKUPĀCIJAS GADOS *VEROČKA* BIEŽI BRAUCA UZ LATVIJU, TIKĀS AR LPSR *DIŽGARIEM* V.SAMSONU, R.PAULU, J.PETERU...U.C. Acīm-redzot, viņa toreiz **baudīja pilnīgu PSKP un VDK uz-ticību**, jo istenie patrioti Lat-vijā tajā laikā bija personas *non grata*. Kas to lai zina, vai tā ir vienkārša sakritība, ka tieši eiks-VDK virsnieks Juris Bojārs bija viens no VV-F izvirzītajiem prezidentes amatam? Vienmēr vajag atcerēties, kādi bija tie, kuri izvirzīja un ievēlēja *Veroč-ku*, uzdodot sev jautājumu: **“Vai Latvju tautas ienaid-nieks vispār var nobalsot par patriotu, kas vēl savai tautai labu?”** Tāpat atcerēsi-mies arī, ka par VV-F kancele-jas vadītāju gandrīz kļuva kāds *kegebešņiks*, supercentīgs naci-onālpatriotu apkarotājs Zaķis, par kura pagātni *Veročka*, pro-tams, zināja, taču **nesaskatīja tajā nekā nosodāma**. Tikai tautas protests lika šajā iznirē-lī uzbangot pēdējām sirdsapzi-ņas paliekām un atsaukt savu kandidatūru VV-F kancelejas vadītāja amatam.

Kad prezidente, lai veicinā-tu *integrāciju* (genocīdu pret Latviešu tautu – A.G.), nāca klajā ar iniciatīvu **samazināt naturalizācijas nodevu un apvienot vidusskolas beig-šanas un naturalizācijas lat-viešu valodas eksāmenu**, ar kādu prieku to uztvēra depu-tāti no frakcijas “PCTVL”! “Prezidente ir malacis!” Pie-

“Laiks būtu saprast, cienījamie tautieši, ka prezidents ir tikai un vienīgi savas tautas kalps, nekas vairāk! Un, ja šis cilvēks slikti kalpo sa-vai tautai vai pat apzināti vēl tai ļaunu, tad katra tautieša ne tikai tiesības, bet arī pienā-kums, ir šādu personu atstādināt no ieņemamā amata, viņa vietā ieliekot patiesu tautas drau-gu, kas vēl savai nācijai labu, nevis ļaunu!”

mēram, intervijā *Lauku Avī-zei* viņi teica: “Kad vajadzēja balsot par viņas kandidatūru, mēs to neatbalstījām, jo nezi-nājām, kas viņa ir par cilvēku. Toties tagad mēs to zinām un **nākamajās vēlēšanās viņu noteikti atbalstīsim!**” Arī ci-ta Latvju tautas “*slepkavu” banda* – “*Latvijas ceļš*” – atzi-nīgi novērtēja šādu *Veročkas* soli un izteica nožēlu, ka līdz šim nav viņai pienācīgi uzticē-jušies. Par šādiem nelietīgiem izdzimteniem nevajadzētu brīnīties, taču ievēribu pelna, manuprāt, vārdos tik nacionā-lo un Latviešus aizstāvošo *tēv-zemīes* nostāja, kuri gan priekšvēlēšanu agitācijās, gan vienkāršās radiointervijās (pie-mēram, P.Tabūns A.Skalberga raidījumā) neaizmirst atgādi-nāt tautai, cik gan *lielsiku iz-vēli* viņi izdarījuši un, ka arī viņu partijai pienākas 1/3 daļa lauru par to, ka mūsu valstī prezidente ir VV-F Tiesām jā-jautā – **vai viņu prāts ir tik-tāl aptumšojies, ka nespēj saprast, kas patiesībā ir *Veročka*, vai arī viņi vien-kārši nodarbojas ar bez-kaunīgu demagoģiju?** Es domāju, ka patiesībai drīzāk atbilst pēdējais variants. Un, **ko gan citu var gaidīt no partijas, kas vēlas iznīcināt mūsu valsts neatkarību, pievienojot to ES?**

Pēdējā laikā ir aktualizējies jautājums par visas tautas vē-lēta prezidenta institūcijas ie-viešanas nepieciešamību. Pro-tams, tāda gadījumā tiktu arī **paplašinātas valsts pirmās amatpersonas pilnvaras**. Ar šausmām domāju – ja nu tiek pieņemtas šādas izmaiņas Sa-tversmē un mūsu apkrāptā (pēc 8.Saeimas vēlēšanu rezul-tātiem man ir pilnas tiesības

tā apgalvot!) tauta jaunajā amatā “ievēl” *Veročku*. Kas tad sagaida mūsu valsti un tautu? To mēs diezgan droši varam prognozēt, vērojot notikumus mūsu kaimiņvalstī Baltkrievi-jā, kurā valda Lukašenko tota-litārā diktatūra, un tai nevē-lami cilvēki nereti gluži vien-kārši *pazīd*. Kā negribētos, lai kaut kas tamlīdzīgs notiek arī Latvijā! Taču, ja mēs, ar veselo saprātu apveltītie patrioti, nes-pēsim nohipnotizētajam tau-tas vairākumam *atvērt acis* un parādīt *Saulcerītes Veročkas* īsto būtību, nākotnes perspek-tīvas rādās visai drūmas. Ļoti daudzi latvieši, diemžēl, uz-tver prezidentu kā kādu Die-va sūtni, kā kādu karali, kurš ir *no augšas* iecelts uz mūži-giem laikiem un, kura lēmu-mi un rīkojumi ir bez kurnē-šanas un apspriešanas jāpilda. Laiks būtu saprast, cienīja-mie tautieši, ka PREZIDENTS IR TIKAI UN VIENĪGI SAVAS TAU-TAS KALPS, NEKAS VAIRĀK! Un, ja šis cilvēks slikti kalpo sa-vai tautai vai pat apzināti vēl tai ļaunu (kā tas ir gadījumā ar *Veročku*), tad katra tautie-ša (-tes) **ne tikai tiesības, bet arī pienākums, ir šādu personu atstādināt no ieņe-mamā amata**, viņa vietā ie-liekot patiesu tautas draugu, kas vēl savai nācijai labu, nevis ļaunu! Šādi cilvēki mūsu tautā, protams, ir un, manu-prāt, **viens no vispiemēro-tākajiem Latviešu Prezi-denta amata kandidātiem** ir augsti godātais AIVARS GARDAS kungs, kurš ar savu

negods un posts” 16.lappusē Ai-vars Garda jau nepārprotami pieprasa *Veročkas* atkāpšanos no ieņemamā amata. Zelta vār-di, taču laiks būtu pāriet arī pie darbiem!

Es personīgi jau šovasar aiz-sūtīju uz VV-F kanceleju vēs-tuli, kurā pieprasīju *madāmi-ņu* atkāpties no amata un braukt atpakaļ uz savu Ka-nādu! Par atbildi saņēmu šā-da satura atrakstīšanos: “God.kungs! Paldies, ka iepa-zīstinājat valsts prezidenti ar savu viedokli!”. Apmēram tā-du pašu atbildi saņēmu vēl agr-rāk, kad jautāju, kad VV-F pil-dīs vēl pirms ievēlēšanas ama-tā doto solījumu nojaukt Rī-gas un Visas Latvijas *kauna traipu* – t.s., *Pārdaugavas monSTRU*. Nekādu viedokli es tajā gan netiku paudis, tikai uzdevu jautājumu, uz kuru tā arī atbildi nesapņēmu.

Arī mūsu kaimiņvalstīs ir prezidenti – savas tautas ie-naidnieki, taču tajās ir arī spē-cīga opozīcija, kas cīnās par viņu atstādināšanu no varas. At-cerēsimies sabiedriskās kustī-bas: *Ukraina bez Kučmas!*, *Balkrievija bez Lukašenko!*, kas protesta akcijās ir spējušas pulcēt vairākus tūkstošus cil-vēku! Domāju, **pēdējais laiks būtu arī mūsu valstī radīt kustību *Latvija bez VV-F!*** Vispār jau šo personu vajadzē-tu **nosēdināt uz apsūdzēto sola par genocīdu pret Lat-viešu tautu** (par šādiem no-zieģumiem, kā zināms, visā pasaulē piespriež visbargāko sodu – **mūža ieslodzījumu vai nāvessodu!**), taču es per-sonīgi būtu apmierināts arī ar to, ja *Veročka* atkāptos no amata, savāktu savas *šmotkas* un PĀRCELTOS ATPA-KAĻ UZ KANĀDU, **nekad vairs neatgriežoties Latvijā** un arī no aizjūras krasta mūs ne-pamācot! Viņa ir kā *nokaltis koka zars*, kurš *jānocērt, jāsa-dedzina un pelni jāizkusa vē-jos!* Aizmirsīsim mēs par VV-F, mums, Latviešu Patriotiem, **viņa jau tagad praktiski ir mirusi!** Piereizi izteicās Visval-dis Lācis, tiesa gan, ne par paš-reizējo prezidentu, bet tās priekšgājēju: “MAN VALSTS PRE-ZIDENTA VAIRS NAV! TAS, KAS SĒŽ RĪGAS PILĪ, IR PREZIDENTS OKUPAN-TIEM, NEVIS LATVIEŠIEM!” Bet, lai mēs varētu to izdarīt – izdzēst *Veročku* no mūsu sirdīm un prā-tiem, mums jāpanāk viņas AT-STĀDINĀŠANU NO IEŅEMAMĀ AMA-TA, PILSONĪBAS ATŅEMŠANU UN IZRAIDĪŠANU NO VALSTS!

Mūsu kaimiņvalstu pieredze rāda, ka **ar nevardarbīgiem līdzekļiem var demokrātisk-kā ceļā cīnīties par valsts prezidenta – tautas ienaid-nieka – atstādināšanu no amata**. Ka šāda cīņa, ja tai pie-vienojas pietiekami lielas tau-tas masas, var beigās novest pie vēlamā rezultāta, pierāda kaut vai Miloševića režīma gāšana Serbijā.

Taču, ja mēs būsim tikpat noziedzīgi pasīvi kā līdz šim, ja mēs ļausim *Veročakai* arī turp-māk netraucēti darboties **Lat-vju Nācijas iznīcināšanas virzienā**, tad jau laikam tais-nība būs klasiskajam teiciē-nam: **“KATRAI TAUTAI IR TĀDI VADOŅI, KĀDUS TĀ PATI IR PEL-NĪJUSI!”** Mūsu pašu rokas ir iz-lemt – dzīvot vai mirt, celt sev par vadoniem tādus nožēloja-mus ļautiņus kā *Veročka*, vai arī tādus Nelokāmus Cīnītā-jus kā Aivars Garda. **Ir jātie Latvju Veselajam Saprā-tam, vēlmei pastāvēt kā tautai un neiznīkt!**

PRET LATVIEŠU TAU-TAS IENAIIDNIEKIEM

CĪŅAI SVEIKS!!!

KURI MŪSU VALSTS POLITIKĪ, ATTEIKDAMIES ATBRĪVOT LATVIJU NO OKUPANTIEM, IR KĻUVUŠI PAR LATVIEŠU TAUTAS UN VALSTS NODEVĒJIEM?

Sandis REINVALDS

Nodrošinājums sociālajā jomā ir katras valsts labklājības rādītājs un, ja pensijas ir mazas, mazi bērnu pabalsti un tml., tas viss norāda uz vājo valsts ekonomiku. Latvijas valdības politiku nostāja – maksāt pensijas krievu okupantiem, šajā rakstā ir definēta kā “nodevīga rīcība”. Raksts ir arī par dažādiem veidiem, kā rast naudu pensiju palielināšanai un uzsverts, ka viens no šiem veidiem ir krievu pensionāru atgriešanās viņu etniskajā Dzimtenē vai arī izceļošana uz bagātajām imigrantu valstīm. Ilgtermiņa skatījumā, lai mainītu situāciju, Latvijā ir nepieciešama mažoritārā vēlēšanu sistēma un katra latvieša nacionālā stāja, jo nacionālisms vienmēr ir pozitīvs. Šajā darbā ir arī fragments no manas vēstules partijās Jaunais Laiks lideirim E.Repšem, lai šo mazo pensiju problēmu sekmīgi atrisinātu.

Latvijas tukšā valsts kase un krievu pensionāru “ciņa” Strasbūrā.

Bērnu dzimstība no 1987. līdz 1997.gadam ir samazinājusies 2,24 reizes. Kopš 1992.gada valsts neapliekamais minimums par vienu bērnu samazināts no 20 Ls uz 10, 50 Ls, sociālā nodokļa iemaksas, kas tika veiktas par sievietēm un bērniem līdz 3 gadu vecumam, tagad tiek piešķirtas tikai par sievietēm un bērniem līdz 1,5 gadiem – šie un citi fakti nepārprotami norāda uz tukšo valsts kasi.

Latvijā ir vairāk nekā **600 000** pensionāru, no kuriem 29,7% jeb **160 410** cilvēku ir okupanti. Nožēlojami latviešu “likumgurainajiem” politiķiem, bet laika posmā “no 1991. līdz 2001.gadam pensionāriem – okupantiem mēs esam samaksājuši apmēram **2 miljardus** latu.” (Apine, 2001)

Pensiju indeksācija arī ir kļuvusi par priekšvēlēšanu populisma faktoru, piemēram, 01.05.1998. pensiju indeksācija ir Ls 7,33, bet 2002.gadā pensijas līdz Ls 90 indeksē ar vidēji 1,3 latiem, bet virs Ls 90 ar vienu latu, savukārt, uz – 01.05.2000. un 01.05.2001. indeksācija vispār nenotiek. 2002.gada 4.oktobri, dienu pirms 8. Saeimas vēlēšanām, LTV-1 studijā sociāldemokrātu līderis J. Bojārs runāja par nepieciešamību palīdzēt “strādājošiem pensionāriem” un Tautas partijas līderis A.Šķēle par vēlmi panākt to, lai “pensijas segtu iztikas minimumu”. “Strādājošais pensionārs” – tas ir 4. maija politiku “formulējums” un situācija, kad cilvēkam, aizejot pensijā, nav iespējams cilvēcīgi dzīvot, vēlreiz apliecina vājo valsts ekonomiku.

Human Development Report 1998, 33.lpp. publicēta aptauja parāda, ka tikai 0,1% pensionāru savu stāvokli raksturo kā “ļoti labu”, 0,9% – “kā labu”, 26,1% – kā “vidēju”, bet 30,4% – kā “sliktu” un 42,5% – kā “ļoti sliktu”. Piemēram, 1999.gadā vidējā alga mēnesī bija 103 Ls, bet vidējā pensija tikai 58 Ls, bet tajā pašā laikā iztikas minimums bija 83 Ls mēnesī. Pensionārs ar 50 Ls. (vidējā pensija 1998.g. bija 51,23 Ls.) pensiju jūtas mazvērtīgs un pamests. Pensijām ir jābūt tādām, lai cilvēks varētu dzīvot kā pensionārs un reizē justies arī kā Cilvēks.” (Eglītis Andrejs, 2002)

Šo nabadzību apzinoties, kādai būtu jābūt mūsu attieksmei pret papildus krievvalodīgo okupantu pensionāru uzturēšanu? Starptautiskās tiesības aizliedz okupētu teritoriju iekļaut okupētājvalsts sastāvā, bet Latvijas okupācija (*lat. occupatio*) kā zināms bija mūsu valsts teritorijas sagrābšana ar bruņotu spēku un latviešu tautas rusificēšana, iepludinot kolonistus, t.i., lielāko daļu pašreizējo krievvalodīgo pensionāru. Tāpēc ir absurda situācija, kad padomju virsnieku ģimenes Strasburgas Cilvēktiesību tiesā prasa no Latvijas valsts maksāt viņiem kompensāciju simtiem tūkstošu latu apjomā, viņi vēl aizvien “īsti nespēj saprast, ka kaut kas ir mainījies un nav vairs tās lielās valsts, kas bija agrāk, kur visiem bija viena pilsonība un viena partija”. (Karls, 2002)

Maksājot pensijas krievu okupantu pensionāriem – tiek ignorētas Latvijas valstiskās un nacionālās intereses.

Cilvēkus, kas izdarījuši nodevību sauc par nodevējiem. Dzimtenes nodevība ir sadarbības ar pretinieku un palīdzība pretiniekam, arī valsts vai kara noslēpumu izpaušana. Grāmatā “*Ne vienam mēs Latvijai nedodam*” jauniešs Valdis Kalns par kolonistiem, kuri ir pensijas vecumā, vai arī drīz to sasniegs, secina, ka valsts budžetam būs jāfinansē tādu cilvēku uzturu, kuri “pie pirmās iespējas Latviju nodos”. Savukārt, jauniešs Viktors Birze situāciju, kad līdzekļi tiek atrauti pašiem latviešiem, raksturo kā piekāpšanos. Es, savukārt, domāju, ka pensiju maksāšanu krievu okupantiem var definēt kā latviešu politiku *nodevīgo rīcību* – t.i., latviešu pievilšanu un darbību, kura saistīta ar nodevību. Pievilšanu var definēt arī kā latviešu tautas piesmiešanu, jo tiek ignorētas Latvijas valstiskās un nacionālās intereses.

20 Politiskās partijas pirms 8. Saeimas vēlēšanām sasolīja “kārtējos labumus”, taču vēlētajam ir svarīgi izsvērt cik dotā partija un tās politiķi ir spējīgi arī praktiski iedzīvotājiem savu solīto. Balsojot vēlētajiem izsver, vai dotais kandidāts varēs reāli kalpot savai tautai. Manuprāt, daudzu problēmu būtība ir, ka politiķu pieņemtie likumi un lēmumi bieži nefunkcionē un pakāpeniski deputāti attālinās no savas tautas, īpaši no latviskās lauku vides, jo pārzina tikai rusificētās Rīgas un tās apkārtnes problēmas. Šo situāciju varētu mainīt **mažoritārā** vēlēšanu sistēmā, kurās katrā no 100 apgabaliem ievēl vienu deputātu no sava vides – apgabalā dzīvojošu un strādājošu, turklāt arī ar tiesībām viņu atsaukt.

Pašlaik visvairāk, manuprāt, Latvijas politiķiem būtu nepieciešams pastiecināt “krievu militaristu pensionāru” repatriāciju no Latvijas, taču, atrodoties rusificētā Rīgā, valdības politiķiem tas “neliekas reāli”, tomēr nekad neaizmirsīsim, ka “mūsdienā Latvijā palika daudz okupantu un viņu pēcnācēju, no kuriem liela daļa vēlēja un joprojām vēl Latvijai tikai sliktu.” (Ābiķis, 2002) Viņi ir kā augonis Latvijā miesā, turklāt viņiem visiem parasti ir “radu saites” savās istajās mājvietās Krievijā, kur varētu atgriezties un

kaut vai ar savu padomu kalpot savas senču Tēvzemes jauncelsmei. Viņiem būtu daudz lietderīgāk nodzīvot savu atlikušo dzīvi tur, nekā dīkāt to pavadīt svešā valstī “pensionāra statusā”.

Sociālais taisnīgums un ienākumi budžetā

SKDS aptaujā par Latvijas iedzīvotāju prioritāti 2001.gada pavasarī kā pirmā ir nosaukta *sociālā aizsardzība*. Bet, kā valstij rast līdzekļus tai? Politiski parasti atbild, ka “nav no kā maksāt”, “pašreizējie pensionāri strādāja citai valstij”, “problēma ir neatrisināma” un tml. Kā arī pārāk samierinoši konstatē: “Pensija vidēji tikai nedaudz pārsniedz 30 latu mēnesī (Ls 30,40). Paaugstināt pašreizējo pensionāru dzīves līmeni būs ļoti sarežģīti, jo pensiju reforma ir tieši saistīta ar mūsu valsts ekonomiskajām iespējām.” (Gailis, 1995) “Mūsu sabiedrība vēl nav attīstīta.” (Godmanis, 1997) “Īsti tas atrisināsies tad, kad pienāks pirmā pensionētā paaudze, kas visu mūžu būs nostrādājusi šīn valstī.” (Godmanis, 1997)

Domāju, ka sociālās aizsardzības jautājumi ir sekmīgi risināmi jau tagad. Minēšu dažas iespējas:

Padomju laika rūpnieciskā gigantomanija, kad rūpnīcas balstījās uz krievu darbaspēku vairs neder, tomēr nepieciešams atjaunot modernu Latvijas rūpniecību ar maziem un vidējiem uzņēmumiem. “Latvijas valsts finanšu resursi pazūd kā korupcijā, bet savtīgajā privatizācijā, to jo sevišķi sagrātajā un pa jaunam neuzbūvētajā rūpnieciskajā ražošanā.” (Putniņš, 2002) Rūpnieciskā ražošana jābalsta uz modernākām pasaules tehnoloģijām, kuru iepirkšanai mēs varētu izpētīt savas dabas bagātības, piemēram, mežus.

Nekādā ziņā latviešu strādnieks nav sliktāks par, piemēram, japāņu vai zviedru, tomēr atšķirības ir pieejamās tehnoloģijās. Problēma ir arī tā, ka nav nodrošināts lata kurss, kurš atbilstu “brīvā tirgus” prasībām. Mēs esam deklarējuši liberālo ekonomiku, tādēļ valsts bankas regulējamais “cietais lata kurss” ir diktatorisks un nav savstarpēji savienojams ar liberālo ekonomiku.

Latvijas banka beidzamos desmit gadus nav ievērojusi savas tautas intereses, bet, akli uzklusot kārtējās rekomendācijas, no Pasaules bankas un Starptautiskā valūtas fonda aizstāvējuši tikai transnacionālo korporāciju lielkapitāla banku intereses. “Tautai tiek teikts, ka lats ir stabils, jo izmaiņas niecīgas, bet faktiski tiek saglabātas lielkapitāla intereses.” (Dinēvičs, 2002) Ekonomikas profesors V.Dinēvičs atsedz Latvijas bankas viltību: “Palielinot lata kursu tikai par vienu simtdaļu varam palielināt IKP (2000.g. 6 600 eiro) vairāk kā par 4%.” (Dinēvičs, 2002)

Bet faktiski notiek tā, ka Latvijā ir vāji mazie un vidējie uzņēmumi, eksistē 40%, t.s., “pelēkā ekonomika”, pietiekami liets darba spēks un atbrīvojas dzīves telpa Eiropas un Amerikas tautas nabadzīgajiem slāņiem nākotnē. Re-

alitāte ir tāda, ka “transnacionālā kapitāla stutētie Eiro un pašmāju *galminieki* mērķtiecīgi mulķo latviešu tautu.” (Apine, 2001) Tas nav pārspīlējums, jo, ieviešot eiro, tiek iznīcinātas valstu nacionālās valūtas, un “valstu nacionālās bagātības nonāk Eiropas pārvaldītāju rokās.” (Muzikante, 2001)

“Okupanti ir kā augonis Latvijas miesā, turklāt viņiem visiem parasti ir “radu saites” savās istajās mājvietās Krievijā, kur varētu atgriezties un kaut vai ar savu padomu kalpot savas senču Tēvzemes jauncelsmei. Viņiem būtu daudz lietderīgāk nodzīvot savu atlikušo dzīvi tur, nekā dīkāt to pavadīt svešā valstī “pensionāra statusā”.”

Jāpanāk korupcijas izskaušana un nodokļu maksāšana, kontrabandas apkarošana, kura pēc 7.Saeimas deputāta un nacionālās drošības komitejas priekšsēdētāja Dz. Kuduma datiem ir **500** miljoni latu gadā. (LTV, 31.10.2001.) Ir nepieciešams “pēc iespējas izskaust izplatīto korupciju un kontrabandu, sakārtot valsts administrāciju un raudzīties, lai visi godīgi maksātu nodokļus, tādējādi radot vairāku simtu miljonu latu papildu ienākumus budžetā.” (Guntis Bērziņš, 2002) Latvijas situācijā nodokļi nebūtu jāmaksā tad, ja līdzekļi tiktu no jauna ieguldīti ražošanā, bet nodokļi būtu jāmaksā no akcionāru dividendēm, ko bagātie parasti izmanto personīgajam patēriņam un greznam dzīvesveidam.

Nepieciešams panākt arī demokrātisku strādnieku arodbiedrību kustību: “Revolucionārisms reizē ar saasinātu sociālā taisnīguma izjūtu vienmēr ir bijis viena no latviešu mentalitātes spēcīgākajām iezīmēm.” (Abele, 2001) “Vēlos Latvijā redzēt tādu saimniecisko, labklājības un sociālo attīstību, kādu sociāldemokrātiskā sadarbība ar arodbiedrībām, pensionāru un maznodrošināto pilsoņu organizācijām panākuši vairākumā Eiropas attīstīto valstu.” (D.Īvāns, 2002)

Aroorganizācijas eksistēja arī komunistu sistēmā, bet to darbība bija vairāk formāla un atradās kompartijas kontrolē, tāpēc mūsdienās jāpanāk situācija, ka strādājošie laiku pirms savu streiku prasībām būtu izmantojuši maksimāli efektīvi, t.i., nāktu ar reāliem priekšlikumiem situācijas uzlabošanai, piemēram, noskaidrot bankas un fondus, ar kuru palīdzību iespējams palielināt savu sociālo aizsargātību. Pašlaik LTV1, LNT un Valmieras laikrakstā *Liesma* esmu pamanījis atkārtotu a/s “Latvijas Unibanka” reklāmu – “Izvēlies lielāku pensiju!”. Tomēr, uzticot naudu bankai, piemēram, *Optimus*, *Parekss* vai *Hansa* fondiem, visu laiku ir jāseko līdzi, cik lielu peļņu var gūt no līdzekļu investēšanas un cik stabila un labvēlīga ir ekonomiskā vide valstī.

Nacionālisms vienmēr ir pozitīvs

Latvijas jauncelsmē noteikti ir nepieciešama latviska, pašapzinīga jaunatne: “Es ticu šai valstij, tās nākotnei – jaunieši ienāk šai dzīvē droši, godīgi un lepmi par savu latvietību.” (Birzniece, 2002) “Jau ģimenē, tad skolā un tālākā dzīvē cilvēks jāapbruņo ar tēvzemes mīlestību un patriotismu.” (Abele, 2001) “Sodīe-

nas pasaulē nacionālisms vienmēr ir pozitīvs – tautu dzinējspēks.” (Abele, 2001)

Jaunā paaudze Latvijas skolās neizaus par savas tautas patriotiem, ja netiks padziļināti mācīta latviešu tautas vēsture, turklāt kā atsevišķs mācību priekšmets. Diemžēl pašreizējie skolotāji tam nav gatavoti, jo vēl daudzi univer-

sitātēs esošie profesori paši ir ar padomju stila domāšanu.

Izeja šajā situācijā ir pašam skolotājam pašmācības ceļā padziļināti studēt savas tautas vēsturi. Ja mēs gribam izsīnīt jaunus Latvijas patriotus, pie katras skolas ir lepmi jāpīlvo arī Latvijas karogam un valsts skolās ir jāatzīmē *18.novembra* svinīgie akti, skolās jādarbojas mazpulku, skautu – gaidu, jaunsargu, *vanadzēnu* organizācijām: “Patriotisms ir pašapziņa darbībā.” (Abele, 2001)

SECINĀJUMI

“Stiprai valstij ir svarīgi, kāds ir tās pilsoņu labklājības līmenis.” (Dobelis, 2002) Pēc Eiropas Komisijas Nodarbinātības un sociālo lietu ģenerāldirektorāta 1999.gada datiem minimālās vecuma pensijas apjoms Latvijā ir tikai **30 Ls**, savukārt, ES valstīs – Zviedrijā – 172 Ls, Grieķijā – 190 Ls, Lielbritānijā – 200 Ls, Īrijā – 220 Ls, Dānijā – 268 Ls, Austrijā – 330 Ls un Beļģijā – 600 Ls.

Manuprāt, lai atjaunotu komunistu nolaisto Latvijas ekonomiku, mums pat 15 – 20 gadus ir jābalso par nacionālām labējām, uz kapitālisma strauju attīstību vērstām partijām: “Lielākā bagātība ir latviešu tautas darba čaklums un taupība. Tas ir tautas labklājības avots.” (Abele, 2001) Pēc tam varēsim kādu laiku padzīvot sociāldemokrātiskā sistēmā, piemēram, kā Zviedrijā, kur gan ir lielas nodokļu likmes, tomēr valdībai ir arī pietiekami daudz naudas sociālās palīdzības programmām, piemēram, Zviedrijā no valdības tiek piemaksāts zemniekam, lai viņš varētu labi dzīvot arī tad, ja starptautiskajā tirgū prece ir lētāka. Latvijā lauksaimniecības sistēma vēl aizvien ir mazattīstīta un daļēji paralizēta. Lauksaimnieki, kuri pa-

ņēma kredītu Atmodas sākumā pat par 50%, drīz bankrotēja, toties kredītu “piešķirēji” – Gēģeris, Šķēle u.c., paspēja iekļūt bagātnieku kārtā. Zemniekiem kredīti ir vajadzīgi, taču tiem ir jābūt ilgtermiņa kredītiem par 2 – 4%, kā tas bija Kārļa Ulmaņa laikā ar Zemes bankas kredītiem.

Nākotnē minimālā pensija valstī ir jāpielīdzina vismaz iztikas minimuma līmenim – virs **82 latiem** (vērtējot no 2002.gada septembra). Pārtraucot maksāt ikmēneša mēslus pensionētajiem okupantiem, mēs “latviešu pensionāriem pensijas varētu palielināt par **42 latiem**.” (Apine, 2001) Pētījumi par nabadzību Latvijā atklāj, ka “tikai 20% no visiem bērniem dzīvo ģimenēs, kuru līdzekļi ir virs iztikas minimuma”. (Liepa, 2001) Tāpēc īpaši jāpievērš uzmanību bērnu sociāliem pabalstiem, kā to uzsver arī *Jaunā laika* biroja un Sociālās drošības darba grupas vadītāja A.Kalniņa: “Mūsu stratēģiskais mērķis ir ne vairāk un ne mazāk kā bērna kopšanas pabalstus pielīdzināt minimālās algas lielumam valstī.” (Kalniņa, 2002) Bet, lai latviešu tauta nepazustu un uzplauktu 21.gadsimta globālajā – kosmopolitiskajā pasaulē, jāraugās “īpašu uzmanību pievēršot daudzdzīvotāju ģimeņiem.” (I.Liepa, 2001)

Tā kā 8. Saeimas vēlēšanās partija *Jaunais Laiks* ieguva balsu vairākumu, tad tagad uz viņiem tuvākos 4 gadus gulstas arī pašreizējā valsts ekonomiskā nesakārtotība. Šajā sakarā es partijas *Jaunais Laiks* vadītājam E.Repšem adresēju vēstuli, kurā rakstīju: “Amerika terora uzbrukumā 11.septembrī zaudēja ap 3000 iedzīvotāju no 280 miljoniem, un šī problēma tiek pārrunāta visā pasaulē, bet Latvija kopš deviņdesmito gadu sākuma zemā dzīves līmeņa dēļ zaudējusi jau 57 694 cilvēkus no 1,5 miljoniem latviešu, taču Latvijas politiķi līdz šim izlikušies, ka šāda problēma neeksistē.” Tā tas nedrīkst turpināties.

Kur ņemt līdzekļus, lai situāciju mainītu? Pirmām kārtām, ir jāatbrīvojas no okupācijas sekām, mums uzspiestajiem “krievu pensionāriem”, ar politisko diplomātiju panākot pakāpenisku viņu repatriāciju un uz savu senču etnisko dzimteni vai arī uz, t.s., bagātājam imigrantu valstīm.

Latvieši, mūsu pienākums ir kategoriski norādīt kaimiņos dzīvojošajiem, pazīstamajiem un arī nepazīstamajiem okupantiem, lai viņi brauc mājās! Iedodiet viņiem šo adresi, kur saņemt palīdzību pārceļošanai uz etnisko dzimteni! Nelieciet viņus mierā līdz brīdim, kamēr viņi jau dzīvo Kalugā vai citur, tikai ne Latvijā!

Sīkāku informāciju par iespēju aizbraukt var iegūt pie Latvijā dzīvojošo Krievijas pilsoņu biedrības priekšsēdētāja **Jurija Uļjanova**. Adrese Rīgā:

**“Krievu Nams”
(“Ruskij Dom”)
Tallinas ielā 97,
pirmdienās
no 18:00 līdz 19:00
un sestdienās
no 12:00 līdz 14:00.**

Tālrunis informācijai: 6595294

E-pasts: uljanovj@delfi.lv

MUSINĀŠANA

Līga MUZIKANTE

15.novembrī Latviešu biedrības namā Eiropas Kustība Latvijā rīkoja trešo Latvijas sabiedrības Eiropas lietu forumu “Stratēģija no iestāšanās sarunām līdz referendumam”. Forumā rīkotāji bija uzaicinājuši piedalīties Saeimā pārstāvēto partiju frakciju vadītājus un Sabiedriskās Eiropas integrācijas padomes locekļus. Pasākuma pirmās daļas diskusijām moto bija: “*Ikviena balss izšķirš ikviena Latvijas cilvēka vietu Eiropā (jeb kā valdība saprātīties ar sabiedrību? Kas valdībai darāms un ko paredz darīt komunikācijā ar sabiedrību pirmsreferenduma laikā?)*” Tam līdzī sekoja arī laikraksta “DDD” žurnālistes.

Jānis Dimants, Eiropas Kustības Latvijā prezidents, atklājot forumu, ar bažām atzīmēja, ka sabiedriskās domas aptaujas kopš 1999.gada nav uzrādījušas pietiekamu atbalstu Latvijas iestājam Eiropas Savienībā. Pēdējās aptaujas rezultāti liecina, ka mazāk par 50% respondentu gribētu, lai Latvija kļūtu par ES dalībvalsti. 20 – 25% vēl nav izšķirušies.

Dimants pārmeta valdībai, politiķiem bezrūpīgu, vieglprātīgu attieksmi pret nepieciešamību informēt sabiedrību un ar emocionālas kampaņas palīdzību **pārliecināt** par nepieciešamību iestāties ES. Ja politiķi būtu nopietnāk “piestrādājuši”, tad aptaujas rezultāti būtu daudz labāki. Tomēr Jānis Dimants, apzinoties situācijas “tragiskumu”, ir izstrādājis divus iespējamus darbības modeļus, lai referendumā balsojums būtu Latvijas iestāšanās ES atbalstošs. Viņš gan norādīja, ka nopietni jāpdomā, cik šī izvēle būs balstīta informētībā par ES un cik šī pozitīvā izvēle būs balstīta uz īslaicīgu reklāmas kampaņu, kas dos attiecīgu pozitīvu rezultātu referendumā, bet – proporcionāli negatīvu rezultātu pēc tam.

Eiroidēologu “apetīte” ir neapmierinātība – Saeima trieciena tempā pieskaņo Latvijas likumdošanu ES; viņu rokās ir visi plašsaziņas informācijas līdzekļi, kuri katru dienu nenogurstoši klārē par ES labumiem, bet viņiem vēl par maz. Viņi raud “krokodilu asaras” un prasa naudu no valsts budžeta – tāpat no mums, Latvijas nodokļu maksātājiem.

Runājot par nākamā gada budžetu, ES ideoloģiskie pārstāvji Latvijā aprēķinājuši, ka pirmsreferenduma informācijas un **pārliecināšanas** kampaņai nepieciešams vismaz **500 000 latu**. “Jāreķinās arī ar pretkampaņu, tādēļ mazāk par 500 000 nesaņāks,” atzina J.Dimants. Interesanti, kad Latvijas budžetā tiks paredzēti līdzekļi latviešu tautas interešu aizstāvēšanai – Latvijas deokupāci-

jai un dekolonizācijai?

Lai iestātos Eiropas Savienībā, ir nepieciešams, ka par to nobalso vismaz 60% vēl-

Jānis Dimants

tāju. Kā mēs redzam, socioloģisko aptauju rezultāti parādās tādi, kādi būtu izdevīgi tiem, kuri vēlas iestāties. Grūti būs atšifrēt, cik no tiem, kuri pašreiz vēl nav izšķirušies, patiesībā nobalsos par ES. Bet mēs varam prognozēt, ka balsis tiks saskaitītas tā, lai “par” būtu vismaz 60%. Jo nav jau svarīgi, kā nobalso, bet gan, kā saskaita balsis. Par šo mērķtiecīgo “saskaitīšanu” liecināja nesen notikušais referendums Irījā sakarā ar ES paplašināšanās jautājumu. Televīzijā rādīja kādu cilvēku, kurš skaidri un gaiši pateica, ka viņš nevēl, ka kāds irš gribētu ES paplašināšanos. Tomēr rezultāts sanāca pozitīvs. Šāda paša “skaitīšana”, kā zināms, notika arī 8. Saeimas vēlēšanās. Atcerēsimies arī 1998.gadā notikušo referendumu par pilsonības iegūšanu okupantu bērniem. Neskaitot iepriekš veikto propagandu, arī pats jautājums referendumā lapinās tika noformulēts tā, lai balsotāji nespētu saprast “kas ir kas”.

Forumā piedalījās arī Saeimas frakciju vadītāji: Arturs Kariņš, Atis Slakteris un Oskars Kastēns

Starp lielajiem tukšo vārdu plūdiem izskanēja arī kāds pāreizis atzinums. Uz dažu foruma dalībnieku izteiktajām šaubām, vai Latvijā maz ir īsti ES pretinieki, J.Dimants brīdināja nelauties šādām ilūzijām, jo “sākusies ir arī pret kampaņa. Nemānīsim sevi par eiro skeptiķu trūkumu,” sacīja J.Dimants. “Socioloģisko aptauju rezultāti ir nežēlīgi. Tas nozīmē – kur divi latvieši satiekas, tur mazāk kā viens ir par Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā. Mēs

nevaram sūdzēties par neatbalstītāju un ES pretinieku trūkumu. Nemānīsim sevi, ka ES ir milzīgs sabiedrības atbalsts – tā tas nav!”

Lai gan foruma moderators Juris Kanels, diskusiju noslēdzot, atzina, ka tā bijusi ļoti saturīga un interesanta, piekrit tam tomēr nevaram. Radās iespaids, ka sanākušie “kuļ tukšus salmus” un

Juris Kanels: “Nedrīkst tā cūkāties! Šis ir nopietns pasākums, kurā sanākuši nopietni cilvēki un jūs ar tādām “zemdeķa” jautājumiem visu tikai izjaucat.”

spēlē pieaugušo spēlītes. Paši foruma dalībnieki gan notiekošo raksturoja kā nopietnu cilvēku sarunas.

Varat iedomāties kādu diskomfortu šiem pašapmierinātībā purdošajiem indivīdiem radīja DDD žurnālistu klātbūtne. Ne vienu reizi vien, pretim sēdošais jaunais tautas kalps Oskars Kastēns raidīja dusmīgu skatu uz meitenēm, kuras vienmēr, J.Kanels vārdiem runājot, “cenšas izjaukt nopietnus pasākumus”. Tikai vēlāk uzzinājām, ka pēc Eiropas Savienības ideologu definīcijas jautājumu uzdošana par latviešu tautai vitāli svarīgām tēmām kvalificējama kā “cenšanās izjaukt nopietnus pasākumus”.

Diskusija starp foruma dalībniekiem un laikraksta DDD žurnālistēm bija sekojoša:

DDD: Vai jūs pirmsreferenduma kampaņas laikā esat paredzējuši informēt sabiedrību par to, ka Latvijas Krimināllikums paredz sodu par Latvijas neatkarības graušānu, piemēram, stājoties unitārā valstī? Kā jums zināms, ES ir daudzas unitāras valsts pazīmes. Krimināllikums paredz sodu arī par musināšanu graut Latvijas neatkarību.

Juris Kanels: Mūsu šodienas diskusijas tēma nav par to, vai stāties, vai nestāties ES. Nav paredzēts runāt arī par sekām, kādas radīs iestāšanās ES.

Jānis Dimants: Stāšanās ES nav kriminālnoziegums. Ja gribat, varat griezties Sattversmes tiesā. (J.Dimantam

kā izglītotam cilvēkam vajadzētu zināt, ka ES ir unitāras valsts pazīmes, piemēram, vienota valūta, bet, saskaņā ar Latvijas Krimināllikuma 82.pantu, aicinājums Latvijai stāties ES ir kvalificējams kā kriminālnoziegums. Krimināllikuma 82.pants skan sekojoši: „(1) Par publisku aicinājumu graut Latvijas Republikas valstisko neatkarību nolūkā iekļaut Latviju vienotā valstiskā veidojumā ar kādu citu valsti vai likvidēt citā veidā – soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz trim gadiem vai ar naudas sodu līdz sešdesmit minimālajām mēnešalgām; (2) Par organizatorisku darbību, kas vērsta uz Latvijas Republikas valstiskās neatkarības likvidēšanu nolūkā iekļaut Latviju vienotā valstiskā veidojumā ar kādu citu valsti vai likvidēt citā veidā, – soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz sešiem gadiem vai ar naudas sodu līdz simt minimālajām mēnešalgām.” – red.piez.)

Atis Slakteris: Jautājums ir – vai informācija izšķir visu? Visi zina, ka no vienas govys saimniecības bagāts netaps, tajā pašā laikā vēlēšanās balsos par tiem, kuri saka, ka varēs. Gribētos jau ticēt brīnumam. Politika uzdevums tomēr ir nemelot, vismaz tādās saprātīgās porcijās. Var jau stāstīt, ka ES visi dzīvos laimīgi un pārticīgi. Aizliegts jau nav – brīvas tiesības. Nav nekāds kriminālnoziegums, ja latviešu tauta nobalsos par Eiropas Savienību.

DDD: Ir nianse – Krimināllikums paredz sodu tieši par musināšanu. Tas, ko jūs pašlaik darāt ir kriminālnoziegums...

Andris Lasmanis (Latvijas Tirdzniecības un rūpniecības kamera): Es domāju, ka neviena atbilde oriģinalitātē, dziļumā un plašumā nepārspēs jautājumu (zālē skan aplausi; Slakteris smejas).

DDD: Vai esat nolēmuši informēt sabiedrību, ka ES rekomendē un pat pieprasa atzīt homoseksuālistu kā normu, rekomendē atzīt homoseksuālistu laulības? Ja jau jūs nemusināt par iestāšanos Eiropas Savienībā, tad mums ir ieteikums reklāmas kampaņas laikā uztaisīt reklāmas klipus, kurā divi pederasti bučojas un bērns noskātās. Lai tad latvieši paši izšķiras, vai stāties tādā pagrimušā Savienībā, vai ne.

Juris Kanels: Mēs atļausim jūsu kustībai tādu klipus uztaisīt, ja jums tas interesē. Latvijas likumdošanas ietvaros jūs to noteikti varat darīt. Jūsu seksuālā orientācija ir jūsu personīgā lieta. (Tāda termina kā “seksuālā orientācija” vispār nav. Vienīgās seksuālās attiecības ir pieļaujamas starp vīrieti un sievieti, bet viss pārējais ir “deorientācija” – apziņas deģenerācija. Diemžēl, Juris Kanels, lai arī sevi uzskata par visai cienījamu personu, šo elementāro patiesību nezina. – red.piez.)

Tūlīt pēc Eiropas lietu foruma pirmās daļas beigām pie mums, DDD žurnālistēm, pieskrēja pārskaitītais moderators Juris Kanels un teica,

“Pēc Eiropas Savienības ideologu definīcijas jautājumu uzdošana par latviešu tautai vitāli svarīgām tēmām kvalificējama kā “cenšanās izjaukt nopietnus pasākumus”.”

aptuveni tā: “Nedrīkst tā cūkāties! Šis ir nopietns pasākums, kurā sanākuši nopietni cilvēki un jūs ar tādām “zemdeķa” jautājumiem visu tikai izjaucat.” To Kanels teica, pirms bijām ieslēgušas diktofonu. Kad to ieslēdzām un aicinājām J.Kaneli atkārtot iepriekš sacīto, viņš sāka runāt pavisam citu valodu, izvēloties daudz pieklājīgus vārdus un salīdzinājumus un izrādījās, ka mūsu klātbūtni viņš pat atbalsta. Lūk, mūsu ierakstītā saruna:

DDD: Kā jūs uztverat Latvijas Nacionālās frontes klātbūtni šajā pasākumā?

Juris Kanels.: Es uztveru ļoti pozitīvi, jo, jau zālē teicu, ka cienu jebkuru viedokli – arī tādu, kas ir pret Eiropas Savienību.

DDD: Kādēļ jūs, pirms mēs ieslēdzām diktofonu, teicāt, ka mēs “cūkājāmies” un izjaucam nopietnu pasākumu?

J.K.: Jūs nerunājat par lietu, bet gan par “zemdeķa” jautājumiem, kuriem nav nekāda sakara ar šīs dienas foruma tēmu. Jūs mēģinājat uzspiest diskusiju par jautājumiem, kuri apmēram 100 klātesošajiem cilvēkiem šodien nav absolūti aktuāli.

DDD: Mēs gribējām noskaidrot, vai pirmsreferenduma pārliecināšanas kampaņā cilvēkiem tiks

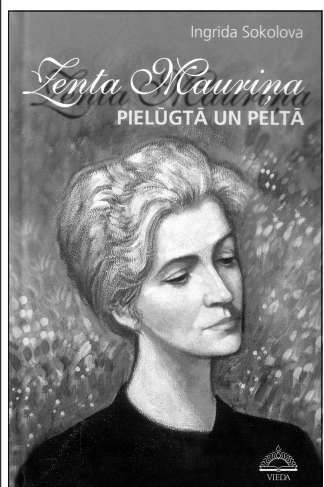
pateikts viss, vai arī tiks kaut kas slēpts. Tātad jūs uzskatāt, ka, runājot par Eiropas Savienību, ir kādi “zemdeķa” jautājumi, kuri pirms referendumā nav jāatspoguļo. Vai tā nav krāpšana?

J.K.: Kāds sakars Eiropas Savienībai ir ar homoseksuālistiem? Tā ir bioloģiska parādība, kurai nav nekāda sakara ar politisko vai ekonomisko situāciju valstī.

DDD: Eiropas politiķi “rekomendē” atzīt homoseksuālistu kā normu.

J.K.: Eiropas Savienība attiecībā uz homoseksuālistiem neko nepieprasa, neko neveicina. (Kanels kungs samānījās, jo Eiropas Parlaments ir pieņēmis rezolūciju “Par vienlīdzīgām tiesībām homoseksuālistiem un lesbietēm Eiropas Kopienā” – red.piez.) Es uzskatu, ka šādi “zemdeķa” jautājumi ir absolūti nevietā un tā ir tāda pilnīgi nepamatota diskusijas uzspiešana sabiedrībai, kurā cilvēki ir sanākuši, lai runātu par daudz nopietnākām un reālākām lietām.

Dīvaini, kas gan var būt vēl nopietnāks un reālāks par interesi, kā Latvija ir paredzējusi realizēt Eiropas rezolūcijas, piemēram, Eiropas Parlamenta rezolūciju “Par vienlīdzīgām tiesībām homoseksuālistiem un lesbietēm Eiropas Kopienā (A3 – 0028/94)”, kurā Eiropas “labie onkuli” rekomendē kandidātvalstīm izbeigt dažādus un diskriminējošus vecuma cenzus labprātīgajiem homoseksuāļiem un heteroseksuāļiem aktiem. (pilnu šīs rezolūcijas tekstu varat atrast grāmatā “Homoseksuālisti – cilvēces negods un posts”, 259.lpp.) ❖

Ingrīda Sokolova

ZENTA MAURIŅA – PIELŪGTĀ UN PELTĀ

Saistošā un interesantā valodā Ingrīda Sokolova raksta par nozīmīgu mūsu tautas kultūras darbinieci – garā spēcīgu sievieti. Grāmatā lasāmas ne tikai Zentas Mauriņas atziņas, bet arī biogrāfiski fakti un līdzcīvēku atmiņas par rakstnieci.

“Šodien aktuāls ir Zentas Mauriņas brīdinājums no tiem, kuriem ir zems ētikas, inteliģences, demokrātijas līmenis, kuri aizmirst, ka “Tauta nav zemes produkts, bet kopīgā ticībā garīgi sakausēta vienība.””

“Saistībā ar demokrātiju Mauriņa parāda sevi gluži kā starptautisko attiecību vērtētāju, kā politologu un analītiķi. Un, galvenais, viņa nebūt nebija apolitiska. Viņa vairākkārt apsūdzējusi Tautu savienību, kas nav likusies zinīs par mazu valstu aneksiju, jo “demokrātiski ieajāti maldīgā drošības sajūtā.” Un vēl Zenta Mauriņa rakstīja: “Lielvalstis savas rivalitātes dēļ neliekas ne zinīs par Baltijas valstu aneksiju. Imperiālistu ausīm Latvijas, Lietuvas, Igaunijas izmūsma saucieni nebija vairāk kā zvirbulu čiepstieni vējvanaga ķetnās.”

Ingrīdas Sokolovas grāmata ir Zentas Mautiņas dzīves un darba smalks pārdzīvojums. Lasītājiem tiek atklāts Mauriņas gara spēks un dzīves mīlestība, Taisnīguma un Skaistuma izjūta, kas tik ļoti pietrūkst šodienas cilvēkiem.

“ĀZIS PAR DĀRZNIEKU”

Elīna BANGA

Latvija kā kārtējo nodevu Eiropas Savienībai radījusi jaunu “ministra portfeli”, mums ir līdz šim nebijis ministrs – Integrācijas lietu ministrs, par kuru 21.novembrī Saeimā tika apstiprināts Nils Muižnieks, kura nostāja pret latviešu tautu Latvijas Nacionālajai fronteī nav svešas.

Zināšanai: līdzšinējais Nila Muižnieka “maizes tēvs” un rīkotājs bija miljardieris un filantrops Džordžs Soross (un iespējams dos uzdevumus arī turpmāk) – pirmais amerikānis, kurš nopelnījis miljardu ASV dolāru gada laikā. Šā gada 7.novembrī Francijā pret viņu. Soross tiek apsūdzēts par konfidencialas informācijas izmantošanu, veicot darījumus ar bankas akcijām. Ja 72 gadus vecais miljardieris tiks atzīts par vainīgu, viņam draud līdz divu gadu cietumsods un soda nauda vairāku miljonu ASV dolāru apmērā.

Atgādināsim, ka tieši “lieliskajam integrētājam”, Sorosa “zupas strēbējam” Nilam Muižniekam pieder “spārnotais” teiciens, kurš izskanēja J.Dombura vadītajā raidījumā “Kas notiek Latvijā?”. Jautāts par nacionālo organizāciju un LNF darbību viņš atbildēja: **“Mēs par viņiem runāsim, bet viņiem runāt neļausim!”** Spilgts *rietumu demokrātijas* paraugs, kur pamatā ir atsevišķa cilvēka un nevis visas nācijas intereses.

Interesanti, ka Saeimas TB/LNNK frakcijas deputāti neatbalstīja N.Muižnieka izvirzīšanu Integrācijas lietu ministra amatam, jo viņa aktīvais atbalsts pašreizējam Pilsonības likumam un līdzšinējā darbība neatbilst latviešu tautas interesēm. Toties savu gandarījumu par N.Muižnieku kā Integrācijas lietu ministru neslēpa PCTVL frakcijas deputāti, sakot, ka viņš ir labākais cilvēktiesību speciālists Latvijā. Ir tāds teiciens: “Pasaki, kas ir tavs draugs, un es pateikšu, kas esi tu.” Šāda pozitīva un gandarījuma pilna attieksme no PCTVL N.Muižnieka apstiprināšanai šajā amatā ir vislabākais apliecinājums, ka latviešu tautai patiešām sākušies *jauni laiki* – cīņa uz dzīvību vai nāvi.

Jau nākošajā dienā pēc apstiprināšanas amatā, Nils Muižnieks TV5 krievvalodīgajiem domātajā raidījumā “Obzor neģeļi” apliecināja, ka strādās, lai kopā ar Naturalizācijas pārvaldi paātrinātu okupantu naturalizācijas procesu. Tāpat jaunais ministrs darīs visu, lai šīs Saeimas laikā tiktu ratificēta *rietumnieku* piespēlētā Minoritāšu harta, kas latviešiem nozīmē – neatgriezenisks ceļš uz iznīcību. ❖

VĒSTULES

Mīļie Latvieši! Mīļie tautieši!

Vispirms jau paldies, ka ir arī vēl tādi CILVĒKI, latviski domājoši, daroši svētu darbu savas Tēvijas labā! Paldies Jums! Svētkos, sastopot laipnus un labus cilvēkus, saņēmu vairākus Jūsu laikraksta “DDD” eksemplārus. Ļoti iepatikās. Gan uzdrikstēšanās, godīgums, domu izklāsts, gan patiesība un vēlme, par kuru sapņo katrs normāls un godīgs latvietis. Un ne tikai “zem deķa”.

Ļoti gribu pielikt roku šai labajā darbā, jo tas ir katra normaļa latvieša pienākums!

Paldies jums!

Patiesā cieņā,

Kārlis ŠTEINS
Ventspilī

❖❖❖

Sirsnīgi sveicinu!

Saņēmu DDD Nr.17, kur Aivars Gardas kungs sīki iztirzā spekulatīvās vēlēšanas:

Ko lai varētu es uz to sacīt? – Tas ir smags jautājums, jo smagi pārdzīvoju jau pirms vēlēšanām. Pārdzīvoju šo jautājumu – “Ar kādiem līdzekļiem Jūs spēsiet izkontrolēt vēlēšanu rezultātus?” Nojautu, ka Latvijā valdošajos slāņos nekur vairs taisnība nevalda – tikai blēdības, mānīšanās un smaga tautas muļķošana, ko vairākumā tagad izved bijušie komunisti, kas arī tagad valda pār tautu, kaut zem citas maskas.

Esmu piedzīvojis “Baigo Gadu”, esmu labi iepazinis komunistiskā vēlēšanu viltības. Atceros vēlēšanas, kur tieši rezultāti bija smieklīgi. Aprīnķa partijas sekretārs katram pagastam noteica “derīgos” ciparus, kuri bija – 98%, 99% utt., kas ar skaļu “pompu” tika paziņoti laikrakstos, kam, protams, vairākums neticēja.

Tika pieminēti Staļina vārdi: “Nav svarīgi kā nobalso, bet gan kā saskaita balsis”. Tās pašas viltības ir notikušas pēdējās Saeimas vēlēšanās un reklāmas pēc ar Prezidentes “svētību” visi “ievēlētie deputāti” “cienīgi” nodod svinīgo zvērestu. Unikāla bezjēdzība! Es domāju, ka ilgi vairs tā nevarēs iet – blēži saņems sodu. Šie notikumi skaidri parāda židma-soniskās virsvadību, kas valda arī Latvijā.

Mēs satrieksim šīs ļaunās varas, kaut nedaudz vēl būs jāpacies. Esmu pārliecināts, ka drīzumā Taisnības Saule atspīdēs pār Latviju un latviešu tautu.

No sirds novēlu Jums visiem nepadoties un tikai drošsirdīgi turpināt iesāktās cīņas pret netaisnībām.

J.DAIZĪTIS
Francijā

BRĪDIS PIRMS AIZLIDOŠANAS UZ NATO

◀ 1. lpp.

Nelielo zālīti, kurā notika preses konference, uzmanīja četri prezidentes miesassargi. Divi no viņiem ne acu nenolaida no mums. Pēc tam vēl ilgi domājām, kādēļ tāda uzmanība? Atliek vien domāt, ka vīri uzmanīja, lai mēs neiedomājamies prezidentei mest, piemēram, ar diktofonu. Atklāti sakot, tāda nodoma mums nebija.

Uz preses konferences bijām ieradušies citu mērķu vadītās. Gribējām prezidentei uzdot jautājumu, kas ļoti nodarbina mūsu prātus. Tomēr atbildi, vismaz šajā reizē, neguvām. Nelielas bažas, ka paliksim bez atbildes, bija, jo, jau iesākot preses konferenci, prezidentes preses dienesta vadītāja Aiva Rozenberga, brīdināja, ka laika ir ļoti maz.

Kā jau pieklājas, pirms žurnālisti varēja uzdot savus jautājumus, prezidente V.Viķe-Freiberga teica isu uzrunu, apstiprinot mirkļa vēsturiskumu, un Latvijas politisko briedumu, kuru, uzaicinot Latviju iestāties NATO, novērtējušas alianses dalībvalstis. Pēc tam A.Rozenberga aicināja žurnālistus uzdot jau-

“Ja Latvija kļūs par NATO dalībvalsti pirms deokupācijas un dekolonizācijas, vai tas nozīmēs, ka starptautiskā sabiedrība ignorē savus jau agrāk pieņemtus tiesiskos aktus un deklarācijas un legalizē okupāciju, un atbalsta genocīdu pret latviešu tautu?”

tājumus. Rokas pacēla daži žurnālisti. Pirmais jautājums izskanēja no LNT puses, tad Itar-Tass žurnālists Nils Ušakovs pajautāja par prezidentes prognozēm, kā Latvijas iestāšanās NATO ietekmēs Latvijas attiecības ar Krieviju. Mēs ar trīsām sirdi gaidījām savu kārtu – tūlīt, tūlīt...

Mūsu un A.Rozenbergas skatieni bieži sastapās. Viņas acis bija jaušams tāds kā satraukums, nervozums. Tas droši vien no domas par priekšā stāvošo lidojumu. Vai mazums dzirdēts par bailēm no augstuma.

Kā trešajam A.Rozenberga labvēlību parādīja “Latvijas vēstneša” žurnālistam, kurš gribēja zināt, vai pēc prezidentes domām Latvijas uzaicināšanu iestāties NATO nevarētu salīdzināt ar Pelnrušķītes došanos uz balli?

Gaidot, ka saņemsim atbildi uz savu jautājumu no PA-

ŠAS prezidentes, īsti neatminamies, ko V.Viķe-Freiberga teica par Latvijas līdzību ar Pelnrušķīti. Tomēr A.Rozenbergas skaudrais paziņojums, ka prezidentei jāsteidzas uz lidmašīnu, mūs atgriezta realitātē. Līdz pēdējam brīdim cerējām, ka aizdomas, ka no mums baidās, neapstiprināsies un pacietīgi gaidījām savu kārtu. Bet tā arī nesagaidījām, un mēs, taču, tikai gribējām prezidentē uzdot sekojošu jautājumu:

“ASV prezidents Dž.Bušs jau pirms gada ir nosodījis Teherānas, Jaltas un Potsdamas konferenču netaisnīgos lēmumus, kurru rezultātā Latvija tika otrreiz okupēta, pieļaujot fizisku un garīgu genocīdu pret latviešu tautu un Latvijas pavalstniekiem. Savukārt, Krievijas prezidenta Putina palīgs Jast-ržembskis 15.novembra konferencē Prāgā neslēpa Krievijas gandarījumu, ka līdz ar Baltijas valstu iestāšanos NATO, tiks atrisināts okupantu jautā-

jums, tā saucamās, rietumu demokrātijas stilā. Vai jūs NATO dalībvalstīm esat paredzējusi norādīt, ka Latvijas situācijā tas nozīmē Latvijas pamatnācijas – latviešu – pilnīgu asimilāciju? Vai atgādināsīt Buša izteikto nosodījumu un to, ka Latvija vēl joprojām nav veikusi starptautiskajos tiesību aktos paredzēto deokupāciju un dekolonizāciju, tas ir, okupētājvalsts pilsoņu un viņu pēcnācēju repatriāciju un Latvijas teritorijas atjaunošanu robežās, kādas tās bija pirms padomju okupācijas režīma (Abrenes aprīnķa atdošana)? Tas nozīmē, ka NATO gatavojas iestāties valsts, kurā kliežošā veidā tiek diskriminētas valsti veidojošās latviešu tautas tiesības uz pašnoteikšanos.

Ja Latvija kļūs par NATO dalībvalsti pirms deokupācijas un dekolonizācijas, vai tas nozīmēs, ka starptautiskā sabiedrība ignorē savus jau agrāk pieņemtus tiesiskos aktus un deklarācijas un legalizē okupāciju, un atbalsta genocīdu pret latviešu tautu?”❖

KRIEVIJAS IMPERIĀLISKAIS GARS NEATKARĪBU ALKSTOŠAJĀ TATARSTĀNĀ

Līga KRIEVIŅA

Ziņu aģentūra LETA ziņo, ka Krievijas Valsts dome otrajā un trešajā lasījumā apstiprinājusi labojumus likumā “Par Krievijas Federācijas tautas valodām”, kas nosaka, ka visām Krievijas teritorijā dzīvojošajām tautām rakstībā jālieto slāvu alfabēts – kirilica. Šāda likuma pieņemšanu izraisīja Tatarstānas valsts padomes lēmums par atteikšanos no kirilicas un pāreju uz latīņu alfabētu. Ja domes pieņemtos grozījumus apstiprinās Federācijas padome, Tatarstānai savs likums būs jāatceļ.

Labojumi paredz, ka kāda cita alfabēta izmantošanu Krievijas valsts un tās republiku valodu rakstībā var atļaut tikai ar jaunu federālo likumu. Likumprojektu atbalstīja 336 deputāti, pret balsoja 15. Cara laikos kirilica tika piemērota daudzo Krievijas impērijas teritorijā dzīvojošo tautu valodām. Izveidojoties Padomju Savienībai, tjurku valodās runājošās tautas lietoja gan arābu rakstību, gan latīņu alfabētu, bet vēlāk Staļina režīms noteica vispārēju pāreju uz kirilicu. Tatarstānas Valsts padomes Kultūras komisijas vadītājs Razils Vaļejevs uzskata, ka Krievijas Valsts domes pieņemtie grozījumi ir pretrunā ar Krievijas konstitūcijā paredzētajām nacionālo valodu tiesībām uz brīvu attīstību. Viņaprāt, tos iespējams apstrīdēt konstitucionālajā tiesā.

LETAS ziņā netika pateikts pats svarīgākais – cēlonis, kādēļ notiek šāda diskriminējoša tautas pašnoteikšanās tiesību pārkāpšana – slāvu alfabēta uzspiešana ar likuma palīdzību. Krievijas interneta portāls *Politcom.ru* raksta, ka jau pagājušā gadsimta astoņdesmitajos gados sākusi veidoties sabiedriskā doma, ka nepieciešama tatāru rakstu valodas latinizācija. 1997.gadā Kazanā notikušajā Vispasaulē tatāru kongresā pieņemta re-

zolūcija par pāreju uz latīņu alfabētu.

Varbūt ar šo soli Kremlis ir vēlējies norādīt tatāriem viņu “isto vietu”, nu ne gluži kā čečenieim – atējā, bet kā jau impērijas valdnieki gadsimtu laikā to ir pieraduši darīt. Tas istenots, lai apspiestu šajā republikā pastāvošās tendences pašiem lemt savu likteni, tatāru patriotu darbību, kas vērsta uz Tatarstānas neatkarības iegūšanu. Interneta mājas lapā *Tatar-centre.ru*, kas ir *Tatarstānas sabiedriskā centra* mājas lapa, teikts, ka “mūsu mērķis – Tatarstānas neatkarība”. Šie tatāru patrioti pabalsta arī čečenu centienus pēc savas tautas neatkarības un nosoda Kremļa istenoto politiku. Organizācijas vadītājs Rašits Jagafarovs pēc traģiskajiem notikumiem Maskavā nācis klajā ar paziņojumu, kurā kritizēta Krievijas valdoša režīma noziegumi, salīdzinot tos ar vācu fašistu noziegumiem pret cilvēci. Viņš uzskata, ka gan tatāru, gan visas pasaules sabiedrība jābrīdina, ka pastiprinās Krievijas totalitārisma iezīmes un pastāv draudi, ka tā pamazām pārvērtīsies par policējisku valsti. Jau Maskavas “ķilnieku drāma” pierādījusi, ka šī valsts nežēlos ne “savējos”, ne “ienaidniekus”.

Tatāru patriots raksta, ka “viss, kas pašlaik notiek Krievijā – karš un tā sekas Čečeni-jā, un tagad jau arī pašā Maskavā, pēc būtības ir vispārcilvēcisku vērtību noliegšana, kā rezultātā radīts pamats tautas iesaistīšanai spēles ar Holivuda šausmu filmu scenāriju. Morāli ētiskas dabas cēlonis valsts uzbūvē ir labi redzams, kaut arī Krievijas politiķi par to nevēlas runāt. Un tas ir: ignorance, ar kādu šīs pasaules varenie izturas pret tautu tiesībām uz pašnoteikšanos, starptautisko tiesību normu

neievērošana, nevienlīdzība, tradīciju, ieražu, kultūras necie-nīšana, starptautiskajās tiesībās atzīto tiesību uz tautu suverēnitāti noraidīšana.” Tiek vajāti

“Viss, kas pašlaik notiek Krievijā – karš un tā sekas Čečeni-jā, un tagad jau arī pašā Maskavā, pēc būtības ir vispārcilvēcisku vērtību noliegšana.”

Tatarstānas nacionālās atbrīvošanas kustības aktivisti, līdz nāvei piekauts pirmais Vistatārijas sabiedriskā centra vadītājs Marats Muļukovs, istenots uzbrukums pazīstamajam juristam Gajalam Murtazinam, kā rezultātā viņš ir kļuvis par invalīdu. Tiek terorizēti un vajāti arī citi tatāru kustības līderi.

Kamēr pasaulē tiks pakļautas tautas, miera nebūs. Pašlaik acu mālēšanai Krievija ir piešķirusi “brīvību” dažām bijušajām padomju republikām, atstājot tajās savus pilsoņus, lai uzturētu un nodrošinātu koloniālās intereses. Bet parējās apspiestās tautas ar visām to zemēm ir pasludinātas par neatņemamu Krievijas sastāvdaļu, piedraudot to centienus pēc nacionālās neatkarības apkarot kā teroristisku seperātismu.

Rietumvalstis ar NATO priekšgalā atbalsta Krievijas intereses jeb okupantu palikšanu Latvijā. Tas nozīmē, ka Molotova-Ribentropa pakts ir spēka briedumā. ❖

LATVIEŠI!

Mudināsim okupantus aizbraukt no Latvijas ātrāk, pirms vēl nav pieņemts likums par Latvijas dekolonizāciju!

Mums atbrivosies daudz ērtu dzīvokļu un labu darba-vietu. Kamēr īpašumu attiecības vēl nav sakārtotas, visi okupanti nelikumīgi iegūtos īpašumus var pārdot, bet par saņemtajiem līdzekļiem iekārtoties uz dzīvi etnis-kajā dzimtenē.

Latviešu pienākums ir aicināt un kate-goriski norādīt uz esošajām iespējām jau tagad repatriēties!

SAVIENĪBA-1,

ko vada **Nikolajs Gromovs**, palīdz repatrian-tiem iekārtoties Krievijā.

Adrese: **Rīga, Artilērijas ielā 65a - 301**
tel. **7313746**; mob. **6540145**
Pēterburgā: **+7 812 9205300**